

Krajem svatého Antonínka

Cena 20 Kč

ČASOPIS OSTROŽSKA A HORŇÁCKA

LISTOPAD - PROSINEC 2013

VELKÁ NAD VELIČKOU • UHERSKÝ OSTROH • BLATNICE POD SVATÝM ANTONÍNEM • HLUK • BLATNIČKA
• BORŠICE U BLATNICE • OSTROŽSKÁ LHOTA • OSTROŽSKÁ NOVÁ VES • HRUBÁ VRBKA • MALÁ VRBKA
• JAVORNÍK • KUŽELOV • SUCHOV • LIPOV • LOUKA • NOVÁ LHOTA • VÁPENKY • VESELÍ NAD MORAVOU

35

Podzimní hody

Rychle na ostrožské hody

Ostrožanka

Hudec z Louky

Novovešťanka

FOTO: Radek Bartoníček, Barbora Hrbáčková

Staré dobré Slovácko

Ten kostel se rozpadá a několikrát už byl vykradený. Našel jsem ho zamčený, mše v něm už nejsou, vlastně jen jedenkrát do měsíce, kdy do lavic přijdou čtyři lidé - nejstarší lidé z vesnice.

Také celkové prostředí onoho místa nepůsobilo dobře, řada domů byla zchátralých stejně jako nájemní bytovky, před kterými seděli lidé nečinně s cigaretou a kávou.

Ulice působily stísněným dojmem, děti nebyly vidět, dvě hospody bývají s výjimkou víkendu zavřené a obchod už také zkrátil svou otevírací dobu.

Místní říkali, že není důvod, aby v jejich dědině něco bylo, nakoupí přece jinde, děti se rodí málo a dospělí se stýkají jen výjimečně, k setkávání chybí možnosti, tradice tam už dávno zanikly, spolky, kdysi mohutné a nesmírně činorodé, hynou na úbytě a lidí, kteří by chtěli něco pro dědinu dělat, by šlo spočítat na prstech jedné ruky.

Odjížděl jsem před několika dny z té vesnice ve středních Čechách a věděl více než kdykoliv dříve jedno - přesně tak jednou vymře člověk.

Příčina smrti? Samota, pasivita, nuda, opuštěnost, nezáměr okolí. Každý si totiž bude všimnout jen sebe samého.

Cítil jsem ten český úpadek a utvrzoval se ve svém dávším přesvědčení, že spolkový život, pevné rodinné vztahy, tradici a víru nelze ničím nahradit - tam, kde toto není, tam přestává vyrůstat život a daří se jen plevelu.

V těch Čechách si možná myslí, že jsou na tom lépe než my, ale není tomu tak. Blíží se úpadku, aniž by o tom věděli. Nevím o ničím, co bychom jim mohli závidět - možná s výjimkou nešťastných platů, které jsou u nás na Slovácku mnohdy opravdu bídné. Snad v roce 2014 poskočí nahoru.

Hodně štěstí v Novém roce, vážení čtenáři. Děkuje Vám za věrnost našemu společnému časopisu!

RB

16 - S ředitelkou ostrožské školky o tom, jak vychovávat děti

14 - Kde všude se daří hasičům

18 - Setkání s šikovnou vyšivačkou Annou Vašicovou z Louky

19 - Kuželovjané velmi pěkně vzpomněli na svého rodáka Cyrila Mandela

31 - Jak se vzalo na Antonínku velké krojované procesí

Krajem svatého Antonínka, regionální periodikum, povoleno Ministerstvem kultury ČR pod. č. MK ČR E 18131, vydává Mikroregion Ostrožsko, Uherský Ostroh, PSČ 687 24 • **Redakce:** Radek Bartoníček (radek.bartonicek@gmail.com), tel: 602 433 970, Vladimír Salčák 774 115 186, František Gajovský, Stanislav Dufka • **Jazyková úprava:** Mgr. Zdeňka Pokorná • **e-mail:** mikroregion@ostrozska.cz, www.ostrozska.cz, cena výtisku 20 Kč • **Design, grafické zpracování:** Grafické studio Joker, Uherské Hradiště • **Tisk:** Joker, s. r. o., Masarykovo nám. 35, Uherské Hradiště, tel. 572 551 155. •

Máme zájem o vaše texty a fotky! Posílejte je, prosím, do 3. 1. 2014, časopis vyjde 15. 1. 2014!
Titulní fotka: Podzim ve vinohradě, letošní vinobraní nad Blatnicí pod Svatým Antonínkem (FOTO: Radek Bartoníček)

„Na práci ve vinohradě se těším“

Měli jsme začít toto číslo časopisu vinohrady, sbíráním trnek, zahrádkáři nebo už přímo pálením slivovice? Těžká otázka. Bylo nám jasné, že tyto motivy zcela jistě patří na první dvoustránku podzimního čísla našeho časopisu, ale který z nich má navrch, to bylo těžké určit. Vždyť lidé na našem Slovácku žijí na začátku podzimu všemi těmito činnostmi. Nebo snad existuje někdo, komu se vyhýbají?

Nakonec jsme zvolili tuto fotografii, vyfotil jsem ji nad Blatnicí pod Svatým Antonínkem. Nikde jinde není přece tak nádherný pohled na vinohrady a vesnici jako právě v Blatnici. Zcela náhodně jsem si pro focení vybral tuto místní dívku, která byla ve vinohradu se svými rodiči. Až teprve v následujících dnech jsem doplnil fotku o následující slova této dívky - myslím, že stojí za přečtení.

„Momentálně studuju v Praze, chodím na právnickou fakultu, a tím pádem se k práci na vinohradu moc nedostanu, ale o to více si této práce cením,“ napsala mi Monika Vavříková, o kterém jsem se tedy až se zpožděním dozvěděl, že je onou dívkou z vinic. „V pubertě byla tato práce pro mě spíš otravná povinnost v rámci pomoci rodičům, ale teď se na ni vyloženě těším,“ psala dál, a nakonec se dostala i ke své budoucnosti. „Protože chodím na vysokou školu do Prahy, tak počítám s tím, že zůstanu v Praze či nějakém jiném větším městě - kvůli práci. Tím pádem se práce ve vinohradě z mého života zřejmě vytratí. Někdy si ale říkám, že by třeba bylo fajn věnovat se pěstování vína naplno, ale to už je teď asi pozdě řešit. Přece jen je to trochu nejisté povolání,“ končila Monika, ale stejně napsala ještě jednu větu - možná tu nejdůležitější. „Pokud se v budoucnosti od této práce naprosto odcizím, vím, že mě to bude mrzet. Péče o vinnou révu v kraji pod kopcem svatého Antonína je pro mě symbolickým sepětím s krajem a tradicemi.“

Text a foto: RB

„Jsem zvědavá, jak to dopadne“

Seděli jsme s předsedkyní lipovských zahrádkářů Jaroslavou Karáskovou u kotle, ze kterého se zvedala vůně vařených trnek, ale moc chutí jsme na ně neměli. Ne, že by nelákaly, ale téma našeho rozhovoru vyvolávalo spíše pesimistickou náladu, na kterou by byly lepší trnky v tekutém stavu.

„No, je to špatné, co vám mám říkat, průměrný věk v našem spolku je 74 roků, příští rok máme mít volby, ale jsem zvědavá, jak to dopadne,“ povídala paní Karásková, když se řeč stočila na místní zahrádkáře. Vždyť předsedkyní budete vy, zareagoval jsem s úsměvem. „Já už to nechci dělat, dělám to dlouho, mám své roky, můj mně často nadává, protože té práce a starostí je hodně. Ve výboru jsme tři ženské, s chlapama je to špatné,“ povídala v neveselém tónu, takže jsme raději nakonec stočili řeč k trnkám a také výstavě ovoce a zeleniny, kterou opět místní zahrádkáři připravili.

Na výstavě bylo poznat, že ji připravovali lidé starostliví a pečliví, vidět bylo mnoho plodů

ze zahrádek i polí, přišly také místní děti, však jejich paní učitelka po skončení prohlídky avizovala, že by ještě ráda poslala další děti. Kromě výstavy se totiž mohly podívat také na vaření trnek, které Lipovjané míchají hned ve dvou moderních kotlech. Zájem je obrovský, přijíždějí pěstitelé trnek až z Archlebova, Petrova, Bzence.

„Zájem je opravdu hrozně velký. Dělalali jsme povidla z trnek, a teď je děláme i z durancí. Termíny máme zablokované až do 22. října,“ říkala paní předsedkyně, které se ale zdála letošní úroda trochu horší, pokud jde o vyzrálост trnek a tedy i jejich sladkost. „Letos ani ještě jedny povidla nebyla sladká,“ podotkla.

Musím ale upozornit, že jsme spolu mluvili 23. září, takže bylo možné, že následující sluníčko ještě trnky, a především durancie, vylepšilo.

Naše řeč se nakonec stočila také na peníze, na to, za kolik Lipovjané trnky vaří. Nebudou ty částky prozrazovat, ale nebyly velké. Určitě se jednou změní a poskočí výš.

Třeba to vše potom bude dělat nějaká firma. A pamětníci budou vzpomínat to, jak jednou v Lipově i jinde žili nadšenci, kteří měli rádi přírodu i lidi, pracovali za pár korun, pořádali výstavy, a když hledali někoho, kdo by v jejich snažení pokračoval, zjistili, že už se nikdo takový nenarodil.

Text a foto: RB

„Dyť já su největší zhníloch“

Setkání s hluckým zahrádkářem a kuchařem Janem Blahou

„Á, milostivá paní, jak se máte, pojdte jenom dál,“ vítá s úsměvem Jan Blaha z Hluku další návštěvníci místní výstavy ovoce a zeleniny, která se rozplývá, a vám, i kdybyste o panu Blahovi nic nevěděli, musí být jasné, že tento chlapík má hodně blízko k lidem i této výstavě.

Poslouchám ho, později si s ním povídám a mám pocit, že mám před sebou šťastného člověka, který dokáže svou dobrou náladu přenést i na druhé. A to přesto, že ho trápí různé zdravotní neduhy a má - jak sám říká - vůbec problém zajít na svou zahradu.

„Mám pořádné problémy s nohama, ale jakmikle dojdu na zahrádku, hned je všechno lepší. Musí tam být nějaký lepší vzduch,“ povídá mi a já si vzpomenu, co mně řekl, když jsem ho nazval (podle toho, co jsem slyšel) největším hluckým zahrádkářem. „Já? Dyť já su největší zhníloch, jakého znám,“ reagoval - jak jinak - opět s úsměvem.

Tedy, nevěřte mu tuto větu, protože lidé z okolí vám řeknou, že ho vidí chodit k zahradě prakticky den co den. Navíc, když o ní začne povídat, je vám hned jasné, že je to pro něj láska jako hrom.

„V jednom místě jsem nasadil pětatřicet ledových salátů, hrál sem sa s tím od února, dával to do kelímků, bylo to krásné, ale nemám ani jeden. Všecko zežrali štůři,“ vypráví po hlucku jednu historku za druhou, takže je problém jeho tok zajímavých slov zastavit a vyfotit ho. Ale s čím ho fotit? Pan Blaha bere do ruky dva velké celery a dává je před objektiv. „Mám nasazených 130

takových celerů. Všecko, co mám, zpracuju. Mrkvičku, brokolici, všecko, je to v krabičkách od sádla, které dávám do mrazničky. Hodit něco do kompostu? To je to poslední! S klidem si sednu a lúpu cibulu třeba i několik beden,“ pokračuje dál a dál, až ho na chvíli zastavím.

„Pane Blaho, je to pravda s tou cibulí, dyť vás musely pálit oči?“ ptám se ho nedůvěřivě, ale dočkám se vysvětlení. Jak jsem se mohl na něco takového ptát!

Kolik že vagónů masa?

Vždyť Jan Blaha je původní profesí kuchař, vynikající kuchař, řadu let vařil například pro pracovníky Autopalu a jeho jídlo znají i mnohde jinde - jen těch jídel a porcí, co navařil například na plesech! „Kuchaře sem dělal dvacet osm roků. Deset roků sem byl v Hradišti, na Koruně, na Lidáku, v roce 1968 sem otvíral Šarovca, na Moravě sem vařil, i u Hradní stráže sem vařil. A nakonec sem dělal v Autopalu. Pak už to zdravotně nešlo a odešel sem do důchodu,“ ohlíží se do minulosti a já se ptám na onu cibuli.

„Za život sem nakrál vagóny cibule, často sem potřeboval na ráno i deset kilo, tak si to spočítaj, dělal sem to osmnáct roků,“ říká mi a já počítal a počítal. A mohl bych počítat dál, všechny jeho knedlíky, masa i další potraviny. „Představ si, že v Autopalu sa dělalo denně i 650 jídel, když si představíš stomet-

rákový vagón, jenom já sám sem zpracovával za život osmnáct vagónů masa, k tomu třeba dva vagóny uzeniny, šišek, které sme uvařili, by šly dávat jedna vedle druhé a vedly by od Autopalu až po staroměstské nádraží, když by každá měla 40 centimetrů,“ počítal pan Bláha dál a mně už se z těch metrů a kusů začínala točit hlava.

Museli jsme končit, právě přicházely další děti a pan Blaha se stejně jako u jiných skupinek snažil o to, aby děti výstava zaujala. „Děcka, kdo máte chuť na sladké?“ ptal se a už nabízel listy z jednoho „květináče“. Děti se kolem něj zvědavě nahrnuly a pozorovaly, co jim to „strýc“ dává za lístky a vzápětí lístky drtily mezi zuby. „Maňa mě zabije,“ pravil pan Blaha na adresu majitelky mizejícího „květináče“, jehož listy byly sladké po cukru.

„Musíme chytit zájem o přírodu od mladých, děcka si dnes myslí, že je všecko z obchodu. Mladí sa na výstavu aspoň podívajú, staří dnes nevylezú ani z baráku,“ postěžoval si Jan Blaha a já jsem se s ním jen nerad loučil.

Text a foto: RB

Lhoťané si dali záležet

Tato fotografie s třemi dětmi je z výstavy zahrádkářů v Ostrožské Lhotě. Když jsem ji prošel, zdálo se mi, že ji museli chystat lidé s vytříbeným výtvarným vkusem, všechno bylo krásně naaranžováno! Místním zahrádkářům se podařilo připravit krásnou přehlídku, na které měly podíl děti a učitelky ze školy a také ženy, které pomáhají se zdobením kostela. Těch pěkných detailů, různě ozdobených částí ovoce a zeleniny bylo mnoho, taková výstava si zasloužila co největší zájem Lhoťanů.

Mimochodem, snad poprvé měli místní lidé možnost přesně se dozvědět, cože pěstuje jejich akciová společnost Ostrožsko, které dodalo kompletní nabídku „sortimentu“. Podívat se měli přijet také Hlučané, protože, pokud to nevíte, Ostrožsko je už majitelem také toho, co kdysi patřilo hluckému družstvu.

Že jste se nebyli Lhoťané ani Hlučané podívat? Vaše chyba...

RB

„To víš, že mám radost!“

Nevím, jak často se dávají „metály“ muzikantům od dechovky, ale myslím, že to tak často nebývá. O to více si může vážit metálu jeden ctihodný „dechovkář“ z našeho regionu, konkrétně pan Zdeněk Zalubil z Ostrožské Nové Vsi. Tento dlouholetý kapelník Novovešťanky totiž dostal na mezinárodním hudebním a folklorním festivalu „Setkání

Pan Zdeněk Zalubil právě odjíždí od svých „muzikantů“

muzikantů v Bílých Karpatech“ „metál“ od hejtmána Zlínského kraje Stanislava Mišáka. Konkrétně šlo o pamětní medaile za jeho poctivou muzikantskou práci, která trvala několik desítek let. „To víš, Radku, že mám z takového ocenění velkou radost,“ říkal mi pan Zalubil, když jsem se s ním potkal na novoveských hodech. Vyfotil jsem ho, když se zrovna vzdaloval od své Novovešťanky, s chlapama se šel domluvit na reportáru - odcházeli totiž do kostela, kde jim právě pan Zalubil „držel notu“ od dirigentského pultíku. Tož kdoví kolik takových muzikantských obětavců bude v budoucnosti, občas tak nějak slyším, že tito nadšenci odcházejí a mladí „borci“ se nikde blízko ani daleko nenacházejí.

Text a foto: RB

Opět voněly báleše i oškvarky

K pěkné tradici památkového domku v Ostrožské Lhotě patří podzimní zavírání tohoto místa, které je spojeno pokaždé s muzikou, posezením, decentním popíjením i pojídáním.

Bylo tomu tak i tentokrát, členové folklorního souboru Háječek připravili příjemné setkání, ze kterého jsem odcházel až po západu sluníčka. Kdo si pospíšil, mohl si dát výborné báleše, kdo přišel později, na toho čekaly kruželky brambor, opečených přímo na plotně. Za plotnou stála paní Zdeňka Hájková, která mi mimo jiné připomněla, že letos by se dožil 100 let pan Boček, to byl veleznámý lhotský hodinář, kterému původně domek patřil.

ději, na toho čekaly kruželky brambor, opečených přímo na plotně. Za plotnou stála paní Zdeňka Hájková, která mi mimo jiné připomněla, že letos by se dožil 100 let pan Boček, to byl veleznámý lhotský hodinář, kterému původně domek patřil.

Chce být knězem

Vojtu Radocha, klučinu z Ostrožské Lhoty, potkávám často. A to jak ve Lhotě, tak na místech, kde Vojta pomáhá jako člen Maltéžské pomoci druhým - například na Velehradě při Dnech dobré vůle. Když jsem ho potkal letos v létě jako člena hodové chasy v kroji, řekl jsem si, že ho musím dát sem do časopisu. Důvod? Pro Vojtu to byly svým způsobem poslední hody. Pokud se účastní dalších, už to bude v roli novice, který se chystá na vedlejší povolení - na „povolání“ kněze.

Vojta Radoch na lhotských hodech

„Na začátku září jsem nastoupil do teologického konviktu v Olomouci, kde se rok připravuji na studium Arcibiskupského kněžského semináře a na Cyrilometodějskou teologickou fakultu. „Nyní je to tedy takový „nulák,“ informoval mě Vojta, který by měl následně pět let studovat. „Dá-li Pán, tak pak odstát nic, budu vysvěcený na jáhna a rok potom na kněze.“

Ještě před vyjítím toho čísla časopisu jsem se Vojty zeptal, jak se mu zatím v konviktu líbí a zda je rád, že se pro svou novou cestu rozhodl. „Myslím, že jsem našel něco, co jsem hledal a po čem jsem toužil,“ odpověděl mimo jiné Vojta.

Text a foto: RB

Měl jsem čest ho poznat a rád bych i pro budoucnost napsal, že to byl člověk velmi pracovitý, vstřícný a dobrý, člověk s ohromným sportovním srdcem, které vydrželo několik maratonů i nelehká léta, kdy nebylo panu Bočkovi dopřáno setkat se s jeho dcerou, která žila mnoho set kilometrů daleko od něj v Sovětském svazu.

Lhotský památkový domek byl tedy uzamčen a my se těšme na jaro, kdy bude opět otevřený. Zase u toho bude CM Višňa s primášem Františkem Hájkem, stejně jako nebude chybět dobré pití a jídlo. Kdo chce, přijde, skoro bych dokázal už teď odhadnout, kdo to bude, však to znáte, vše se točí kolem stejných lidí, těch, kteří takové akce pořádají, i těch, kteří se rádi přijdou podívat.

A nakonec jedna věta k paní Hájkové. Jak vidíte na fotce, nad sporákem je plachta s nápisem „Pilná žena je víc než půl věna“. Tak tak, my kteří jsme delší dobu ženatí, to velmi dobře víme. Řekl bych, že to platí i o této ženě, která je požehnáním pro svou rodinu i pro Lhotu, byť občas uslyším: „Ona je dosti rázná. Kam přijde, tam je jí plno.“

Text a foto: RB

Mladá veselská dechovka nadchla posluchače

Byla to nádhera! Představte si krásné a sluneční odpoledne na velkém náměstí Panského dvora v Kunovicích, na kterém sedí desítky lidí zvědavých na „nějakou“ mládežnickou dechovou muziku z Veselí nad Moravou. Diváci sedí, mladí muzikanti před ně předstupují a pozorně poslouchají svého vedoucího a učitele pana Jiřího Šticu. Ten „máchne“ rukou a mladí muzikanti začnou hrát tak, že diváci zpozorní a s každým dalším tónem žasnou nad tím, co poslouchají - například parádní sólo na trubku, ke které se přidávají další a další nástroje. Vsadím se, že mno-

zí diváci na takové vystoupení nezapomněli ještě dlouho, stejně jako jsem nezapomněl já.

Když jsem se následně pídil po této muzice, dozvěděl jsem se, že pan učitel Štica se věnuje orchestru už od roku 1989! Za tu dobu hrálo v muzice mnoho dětí, které často zůstaly hudbě věrní i v dospělosti a nemálo z nich to dotáhlo hodně daleko. Psát, kde všude orchestr vystupoval, nelze, těch míst bylo strašně moc, a některé jsou také v Rakousku, Německu, Holandsku, Francii i Švýcarsku.

Premýšlel jsem nad tím, co napadá Jiřího Šticu i jiné učitele na „zuškách“, kteří se tolik let věnují uměleckému rozvoji dětí. Nevím, co to je, ale určitě v tom učitelském ohlížení nesmí chybět pocit, že taková práce má svůj obrovský smysl a užitek.

Text a foto: RB

„Na herce i natáčení často vzpomínám“

Marie Polášková byla u toho, když se točil seriál Slovácko sa nesúdí

Paní Marie Polášková patří k těm Hlučanům, u kterých cítíte, že mají velmi silný vztah ke svému rodnému městečku, k historii i lidové kultuře. Když jsem ji navštívil, viděl jsem na stěnách hned několik obrazů se slováckými náměty, byť jeden obraz měl jiný rodokmen.

„To je krajina na Vysočině, mám ji moc ráda,“ říkala mi paní Polášková, která přiznala, že má ráda ještě další místo – Paříž. „Byla jsem tam už několikrát, Paříž je pokaždé jiná,“ zasmíla se a mně se zdálo, že se svou elegancí a výtvarným vkusem by jí právě francouzská metropole nejvíce slušela.

K paní Poláškové jsem ale přišel z jiného důvodu, už v minulých číslech našeho časopisu jsem slíbil, že se budeme ještě věnovat Zdeňku Galuškově a „jeho“ televiznímu zpracování / seriálu Slovácko sa nesúdí. Má hostitelka přitom měla při natáčení tohoto seriálu na starosti kostýmy, tedy především to, aby všichni účinkující měli kroje tak, jak měly být – a že těch krojů bylo. Zajímalo mě proto nejednoduše, jak se k této práci vlastně dostala.

„Než mě Zdeněk Galuška oslovil, dělala jsem v obchodě, my jsme dokonce dříve jako rodina měli svůj obchod v našem domě,“ vzpomínala paní Polášková, která podle vyprávění jiných byla vždy velmi ochotnou a příjemnou prodavačkou, s kterou bylo

radost pracovat, stejně jako u ní nakupovat. No, ale jak se žena dostane od regálů k filmu? „Komparz měl na starosti Hlučan, strýc Mitáček. Dobře mě znali, věděli, že se v krojích vyznám, tak se jednou zeptali, jestli bych nešla takovou práci dělat. A já souhlasila.“

Když jsme si povídali, jak natáčení probíhalo, uslyšel jsem od ní samá pochvalná slova, podle ní lidé v našem regionu natáčením žili, kolem filmu se rádi točili a atmosféra byla velmi dobrá. „Natáčení se lidem moc líbilo. Byli také hodně zvědaví, proč se co dělá, když například viděli přehrávání toho, co se natočilo během dne, tak říkali. „Mařko, proč jím neřekneš, ať tam sme ve filmu delěj? My bysme jim tam toho řekli víc, než chcú,“ vzpomíná paní Polášková s tím, že u natáčení byla opravdu legrace. „Jozef Króner byl extra chlap, profík, velice ráda na něj vzpomínám, znali jsme se až do jeho smrti. Zнала jsem i jeho rodinu. Moc dobří lidé. A pan Brodský byl velice skromný člověk.“

Paní Polášková ovšem u filmu neskončila s tímto seriálem, naopak, zůstala u filmu ještě

několik dalších let! Až do důchodu! „Když natáčení Slovácka skončilo, produkční se ptal, jestli bych nechtěla u nich dělat dál.

Paní Polášková z Hluku

No, tak jsem první zeptala doma. Souhlasili, a tak jsem zůstala. A nikdy mě ta práce nepřestala bavit,“ usmívala se tato sympatická Hlučanka, kterou už dnes trápí nohy a těžko se pohybuje.

Až ji ale potkáte, podívejte se do jejích očí. Uvidíte v nich srdečnost a dobrotu - to není u lidí, které trápí zdravotní potíže, vůbec nic obvyklého. Hodně zdraví, paní Polášková!

Text a foto: RB

„Nikoho nenutíme, ale každého rádi uvidíme“

Novoveským hodům se nadále daří, zájem mají mladí i většina vesnice

Přemýšlím často nad výtkou, která může směřovat k psaní o hodech, jistě napadá i vás a občas ji také slyším. Ta výtka zní jednoduše: „Jak můžeš psát stále dokola o hodech, dyť je to pořád to samé!“

Tedy, za první si myslím, že to jistě není to samé, každé hody jsou jiné, když ne možná pro přihlížející, tak zcela jistě pro ty, kteří jsou

dinný dům. No a samozřejmě, do parády si vzali i dceru Lucku a objednali vyšití některých částí kroje. A u jejího stárka? Tam bylo nových částí kroje ještě více, myslím, že to muselo stát pěkných pár tisíc korun. „Nijak jsme toho ale nelitovali, říkali jsme si, že je to dobrá příležitost pořídit kroj,“ sdělila maminka stárka Broňa, která byla v rodné Ostrožské Lhotě kdysi nejšikovnější „děvčicou“.

a hned se dal s mladými do řeči. „Tož, přejdu vám pěkný deň,“ přivítal například stárky s úsměvem, podal jim ruku a snažil se navázat řeč. Bylo to skutečně velmi sympatické, bezprostřední a opravdové.

Opravdovost je také hlavní „známka“ tohoto kněze, cítil jsem ji také z jeho povídání v kostele, ať už při kázání nebo nepřipravené řeči před koncem bohoslužby. „Nikoho nenutíme, ale každého rádi uvidíme,“ řekl upřímně hodařům, čímž je zval i k pondělní bohoslužbě. Tipuji, že jich moc nepřišlo, ale ta věta, v níž je obsaženo úplně všechno, mi z ní v hlavě i dlouho po hodech. A zní mi ještě s jednou věcí – zpěvem Novovešťanů, kteří opravdu silně zpívali poslední písničku Svatý Václave. V kostelích takový společný zpěv už slyšíme málokde. A abych nezapomněl, zmíním se ještě o jedné „pohádce“. „Pro mě je to pohádka, protože stárek i stárka byli u zpovědi,“ pochválil hlavní dvojici hodů před plným kostelem P. Kuchař.

Nevěděl jsem jen jedno. Kněz upozorňoval na knihu, do které se měli v kostele zapsat ti, kteří byli ochotni ubytovat a postarat se o 35 bohoslovců. Chtěl jsem se do té knihy na podpisy podívat, ale tak dlouho jsem fotil před kostelem, že jsem ho našel už zamknutý. Doufám, že nebyl problém těchto 35 bohoslovců ubytovat - dobře vím, že tato

Stárky a stárky letošních novoveských hodů. Ti hlavní stojí uprostřed.

v krojích. Věřím, že pro většinu z nich znamenají hody pokaždé zážitek a vždy si z nich odnášejí něco, na co třeba i do konce života vzpomínají. To bylo tedy za první a nyní za druhé, k samotnému psaní o hodech: Věřte mi, na každých hodech se dá najít tolik zajímavosti, že by o nich šlo psát ještě mnohem více, než píš! Kdyby člověk byl na celých hodech, nestačilo by mu ani několik stránek papíru, proto mi je líto, když o hodech všude možně na Slovácku najdu spoustu fotek, ale řádků jen minimum.

Stárky celí v novém

Co napsat třeba k těm novoveským? Nejdříve je třeba zmínit rodiče stárka a stárky! Jestliže se říká, že pro rodiny těchto hlavních aktérů hodů platí, že hody znamenají doma hotoovou „revoluci“, tak v tomto případě tomu tak určitě bylo. Například u stárky vzali všechno pěkně od podlahy a vylepšili samotný ro-

ovšem, rád bych napsal, že tyto děti - stárky si podle mého názoru takovou podporu zasloužili. Měl jsem pocit, že stárka i stárek hody skutečně žili, bylo na nich cítit, jak je prožívají a také, jakou z nich mají radost.

Občas se to při hodech stává, občas poznáte, že si chasa nebo starosta vesnice nevybrali správnou dvojici, ale toto zcela jistě při těch novoveských nebyla pravda. Symptomatická dvojice se k sobě měla, a být to na stárkovi, řekl bych, že by s klidem k tomu hodovému tanečku přidal v budoucnosti ještě jeden, ten nejdůležitější, který je na začátku společného životního putování - snad jsem toho neprozradil až moc.

Byla to pohádka

Dovolte mi zmínit se také o novoveském faráři P. Josefu Kuchařovi. Velmi se mi líbilo, jak v nedělním dopoledni přišel k hodové chas-

známka ochoty, či neochoty Novovešťanů by řekla o této vesnici víc, než jakékoliv hody. Čímž vůbec nechci snižovat jejich význam. Naopak!

Text a foto: RB

Ostrožské hody? Jedny z nejlepších!

Hody v Uherském Ostrohu jsem stíhal jen tak tak, chasa se blížila k zámku, nálada mezi mladými byla výborná a starci se k sobě měli víc, než jim velí jejich „úřední povinnosti“. Když jsme potom přišli pro právo k zámku, potěšila mě mimo jiné jedna věc - u zámku stálo mnoho Ostrožanů, hody je tedy zajímaly!

Abych se ale o hodech dozvěděl více, oslovil jsem Lucku Pšurnou, která šla v chasu a navíc se na organizování hodů hodně podílela. Takže co ona, vždy vstřícná a usměvavá dívka, říká letošním hodům?

Vždy usměvavá Lucie Pšurná

na jedničku. Chtěla bych zdůraznit to, že pokud dělá hody chasa, je to moc pěkné, ale pokud je udělá chasa tvořená partou lidí, kteří to vše dělají s láskou k tradici a folkloru, tak je to něco úžasného.

Nikdy jsem nepotřebovala slyšet od druhých uznání za to, jak jsem to či ono zorganizovala, pro mě bylo vždy zadostiučiněním to, že jsem

„Práce, starostí i povinností bylo kolem hodů mnoho, já jako vedoucí chasy jsem v poslední době hody organizovala a letos jsem se na nich podílela navíc ještě jako zástupce radnice. Letošní hody ale byly perfektní, a to díky pomoci stárků, chasy a obětavosti rodičů jsme všechno zvládli

Ostrožští stárci Tonda Bouřa a Zuzka Strachotová

viděla na druhých jejich spokojenost. Bylo pro mě potěšením mít v Ostrohu takovou chasu, která to viděla a cítila stejně! Bez nároku na cokoli se do toho pustili se vši vervou a dokázali, že nejsou jen chasa, ale i skvělá parta sešraných lidí, kteří se navzájem podporují a pomáhají si. Tak by to podle mě mělo být! Tyto hody patří jednoznačně k těm nejlepším i díky našim stárkům Tondovi Bouřovi a Zuzce Strachotové. Také díky jejich rodičům. Všem patří velký dík!”

Tolik tedy Lucka. No, jak vidíte a čtete, Ostrožané mají být na co pyšní. Ještě aby se tam dalo dohromady zastupitelstvo a aby se dlouhodobě rozhádání páni konšelé začali objevovat na místních akcích, zatím tam vidám jen několik málo jedinců.

Text a foto: RB

Ostrožané „svému“ malíři rozumějí

Malíř Zdeněk Hudeček se rozhodl po třech letech opět vystavovat doma a myslím, že to byl návrat vydařený. Však pan Hudeček má ateliér jen několik málo kroků od zámku, s klidem mohl přijít na svou výstavu jen tak v pantoflích. Přišel by, uviděl by na vernisáži plno lidí, uslyšel, jak moc se jim líbí prostředí výstavy i jeho obrazy, a mohl by si s potěšením říci, že ve svých pětasedmdesáti letech může být se svým životem spokojený. Vždyť kdo z nás lidí usilujících o pochopení doma i jinde může říci, že mu jeho domácí krajané rozumí?

Společných fotek mají z posledních let málo, ale tentokrát udělali výjimku - malíř Zdeněk Hudeček se svou paní.

totiž co nejvíce věnovat hostům, nabízela jim koláčky, víno i další občerstvení a dokazovala, že umělec může tvořit zajímavé dílo i tehdy, když není trýzněn a pronásledován osudem. Naopak, v případě Zdeňka Hudečka je vidět, že za jeho ceněným dílem se ukrývá úsilí té, která není pod žádným obrazem podepsána - úsilí jeho paní.

Zdeňku Hudečkovi rozumí, to se ví, chodí na jeho výstavy, srdečně si s ním podávají ruku, zastavují se k hovoru a také jeho obrazy kupují. Však starostka Uherského Ostrohu Hana Příleská oslovila na vernisáži malíře jako „starého dobrého“ známého. „Náš pan Hudeček, pan malíř,“ představila ho. „Když pohodu jeho obrazů a snění převedeme do našich životů, bude to jen dobře, obohatí nás to, nebudeme k sobě navzájem škaredí,“ dodala starostka.

Nevím, kolik Ostrožanů či přespolních si přišlo tuto „pohodu“ vychutnat, ale věřte mi, že jste přijít měli. Výstava byla ve zcela nových prostorách věže, která se zdá pro tento účel ideální, vsadím se, že další umělci budou usilovat právě o toto místo. Spojení umění a historie tady na člověka působí silně, ten, kdo chce, může tady jistě zažít příjemné i inspirativní chvíle. Kdoví, jestli si sem pan Hudeček občas nedoškočí i ze svého ateliéru.

Na fotce ho můžete vidět se svou ženou, slyšel jsem, že mnoho takových fotek nemají, však se také jeho paní focení bránila. Snažila se totiž co nejvíce věnovat hostům, nabízela jim koláčky, víno i další občerstvení a dokazovala, že umělec může tvořit zajímavé dílo i tehdy, když není trýzněn a pronásledován osudem. Naopak, v případě Zdeňka Hudečka je vidět, že za jeho ceněným dílem se ukrývá úsilí té, která není pod žádným obrazem podepsána - úsilí jeho paní.

Text a foto: RB

„Jsem mezi vámi velmi rád a spokojený.“

Javorničané mají po dvou letech opět svého kazatele

„Nic se neděje marně, všechno řídí ruka Páně,“ slýchal jsem od jednoho pamětníka a často na toto jeho „prorocství“ vzpomínal - můžete mu věřit i nemusíte. Vzpomněl jsem si na něj i na začátku října, kdy jsem se-

Ve chvíli, kdy kázal, mu naslouchal plný kostel Javorničanů i pozvaných hostů, kteří své setkání začali známou písní... „Tebe, Bože, chválíme, Pane, tvoji ctíme sílu. Před tebou se skláníme, tvému divíme se dílu...“

„Budu usilovat o to, aby dědictví duchovních otců a matek v Javorníku bylo připomínáno, abychom stále měli na mysli, že tento náš evangelický sbor nespádl z nebe, ale že je víra na tomto místě po staletí předávána a má hluboké kořeny,“ slibuje Petr Kulík, který připomněl, že právě v den jeho uvedení se slaví výročí vyhlášení Tolerančního patentu. „Kdyby nebylo těch, kteří pro víru trpěli, kdyby nebylo třeba tajných javornických evangeliků hojně pronásledovaných pro svou víru a vyznání, neměl by tehdy císař Josef II. co vydávat,“ pokračuje a vyslovuje přání spolupráce s lidmi jiných vyznání.

Uvítání končí, zní poslední písně i hudba, věřící vycházejí ven, povídají si, fotí se, farář zve všechny na prohlídku svého bydlení, s kterým mu velmi pomáhali právě Javorničané. Je načase rozloučit se a z toho požehnaného místa odjet. Až o něm budu v Praze vyprávět, stejně jako vyprávím o mnoha setkáních, spojených u nás na SLOVÁCKU s vírou a lidovými tradicemi, lidé v Praze mi porozumí jen málo - nic takového neznají. Ještě jednou se vracím do Javorníku a vzpomínám na následující slova jejich nového kazatele, který popisoval, jak se v Javorníku procházel přírodou.

„A najednou mě přepadla obrovská vlna vděčnosti a napadla mě věta, které jsem se ještě nějaký čas nezbavil - vždyť já si to

Nový javornický kazatel Petr Kulík právě skládá slib

děl v Praze a zcela náhodně otevřel podruhé mail z Horňácka, který jsem už jednou četl. Až nyní jsem si ale všiml poslední věty, ve které mi pisatel Jarek Hrbáč oznamoval, že právě na tento víkend chystají vítání nového kazatele Petr Kulíka v Javorníku. Otevřel jsem tento mail podruhé jen úplnou náhodou. A se stejnou náhodou se všiml i poslední věty o onom vítání. Okamžitě jsem vyrazil na Horňácko - a byl šťastný, že jsem tak učinil. Nic se neděje marně...

Jen tak jsem mohl zažít velmi hezké okamžiky, které Javorničané svému novému faráři připravili, stejně jako jsem mohl na vlastní uši slyšet velmi vstřícná a také pokorná slova nového faráře.

„Kdybyste měli někdy pocit, že lezu nafoukaně na kazatelnu a s nosením navrh vám všem říkám, jak byste vy měli žít a myslet a mluvit, co je špatné a co je dobře a běda, jestli mě neposlechnete, pak mě prosím na to upozorněte. S přibývajícím věkem k tomu máme, my faráři, sklony,“ říkal z kazatelny a dodával, že chce být nejdříve posluchačem, který, obrazně řečeno, sedí v poslední lavici.

Evangelické „vítání“ má také slovní podobu. Kromě samotného faráře mluví také hosté, například zástupci z Přerova, kde Petr Kulík sloužil předcházejících pět let. Nechybí ani pevné stisky rukou, všichni členové staršovstva se zvedají z lavic, přicházejí k novému faráři a přejí mu všechno dobré. Poslední dva roky byl místní sbor bez faráře, ale díky pomoci evangelického kněze z Hrubé Vrbky i dalších lidí se podařilo toto období „překonat“.

Jak dlouho bude v Javorníku Petr Kulík se svou ženou i dvěma dětmi, nikdo zatím neví. Přesto i při tomto setkání nakonec padla s úsměvem nárážka na dřívějšího místního kazatele, který byl v Javorníku hodně dlouhou dobu - 42 let!

Ke krásné javornického setkání přispěly i tyto ženy, které přišly v místních krojích

všechno nazasloužím. A tak jsem děkoval Pánu Bohu, že právě zde, mezi vámi, milí Javorničtí, můžu kus života strávit. Jsem zde totiž mezi vámi velmi rád a spokojený.“

RB

„Pětasendesátiny strýca Varhaníkového“

*Pod Javorinú, pod Javorinú
v zeleném boru, v zeleném boru.
Tam, kde boršičtí, tam, kde boršičtí
mládenci orú, mládenci orú.*

*Boty viksové, boty viksové
až po kolénko, až po kolénko.*

Až ňa zamrazilo. To když sa nás, dvanást chlapů ze sboru, snažilo, zpívající túto sedláckú, poskládat do malého obyváčku u varhaníků. Místnost byla ještě i večer rozhicovaná od dlouho panujícího vedra. Až ňa zamrazilo, když jsem si uvědomil, že strýc varhaník už nikdy orat nebudú a ani si nikdy neobují boty viksové. Teprú, když sem si všiml, že veselo zpívajú s nama, přestal jsem pochybovat nad výběrem písničky.

To úterý 30. července 2013 ně do práce volál starosta: „Strýc varhaníků mají dnes pětasendesát, zajdeme ím zazpívát?“ Stačil sem enom povědět: „Zjistí, jak na tom sú, aby sme nedošli nevhod. Po amputaci obúch noh nemosí byt každému do řeči.“

Opak byl pravdú. Vnučka Aneta už nás vyhlédala na chodníku, vnuk Patrik aj s tatíku Danem měli nachystané štamprle se slivovicú. No a dcera Marie aj s mamkú pobíhaly s plným taléřkama. Nachystané měly jak na svajbu.

Joža Ježků hned našel místo vedle svého velikého kamaráda a začalo muzikantské vzpomínání na to, co všechno spolu za ty roky v dechovce Boršičance zažili. V očách strýca sem viděl, jak sú rád, že sme došli. Mosím přiznat, že já také. Strýc si smutně uvědomil, že už sú poslední ze staré gardy, keří tú lednovú nedělu v roce 2008 došli do toho zmrzlého kulturáku a pomohli nám rozhýbat zpívání mužského sboru Boršičané, které trvá doted.

Autor textu Vít Hrabal

*S Pánem Bohem idem od vás,
neublížil sem žádnému z vás...*

Když toto zazpívá deset chlapů v obyváčku pět na pět, mrazí. Je to jak hromadná zpořád, kdy sa každý v duchu dušuje, že opravdu nikomu neublížil. Z obyváčku sem šel poslední se slovy: „Opatrujte sa.“ Strýc smutno pohlédli a pronéšli: „Chlapče, už nic nemám, enom ovladače na ty zgarby! Co naděláš... Zaplat' Pán Bůh za tých, co kolem mňa létajú. Prosím ťa, dajte ešte jednu pod oknem.“

Ale kerú? Kerú? Dohadujeme sa venku pod oknem. „Když sem šel z Hradišťa z požehnaní... chlapci,“ tiše hlesne jeho žena, která se za námi vyšla rozloučit. „Tú má tatka také moc rád.“ Obstúpili sme to strýcovo okno a spustili Když sem šel z Hradišťa. Písnička sa rozlévala nocú celú ztichlú dědinú jak balzám. A ta její slova nabývala pro nás najednou nového významu.

*...Hlava bolí, srdce svírá,
všecko, cos miloval,
konec mívá...*

Tož tak.

*za Boršičany
Vítek Hrabal 31. července 2013*

Další úspěch mladého fotografa

Na tomto místě se můžete podívat na jednu z fotek z celé série výborných fotografií, které pořídil známý blatnický fotograf Filip Fojtík. Snímek je součástí putovní výstavy s názvem „Být nablízku“, kterou uspořádalo Arcibiskupství olomoucké. Jeho zástupci si vybrali právě Filipa k tomu, aby nafotil práci nemocničních kaplanů, které zachytil při jejich službě nemocným, seniorům a umírajícím v nemocnicích, hospicích a pobytových sociálních službách v Rajhradě, Brně, Olomouci, Holešově, Kroměříži, Svatém Kopečku, Praze a Ostravě. Dvacet pět černobílých snímků práci nyní putuje po celé zemi, lidé je můžou zhlédnout v různých zařízeních zdravotnických a sociálních služeb nejen na území Arcidiecéze olomoucké.

Snímek Filipa Fojtíka z putovní výstavy „Být nablízku“.

„Nerad o svých fotkách mluvím, protože si myslím, že by měly hovořit samy. Jsem ale moc vděčný, že jsem dostal od Olomouckého arcibiskupství nabídku dokumentovat na mnoha místech České republiky práci nemocničních kaplanů. Sociální tematika je mně totiž velmi blízká. Setkání s nimi i nemocnými, kterým pomáhají v jejich utrpení, pro mne bylo velmi silné. Zvlášť když se někteří podělili i o své nelehké životní příběhy. Na tuto práci asi nikdy nezapomenu,“ svěřil se mladý nadějný fotograf. Filip Fojtík je dvojnásobný laureát prestižní soutěže Czech Press Photo Canon Junior Awards za snímek „Loučení Poláků s obětmi leteckého neštěstí“ (2010) a za soubor „Stáří“ (2011) i držitel 1. místa ve fotografické soutěži Velehrad 2010 v kategorii Portrét za soubor „Boží služebníci“. Blatnice má být na koho pyšná!

RB, FOTO: Filip Fojtík

Město pro byznys a kulturu?

Veselí

Jestliže bychom měli hledat kulturní centrum našeho Ostrožska a Horňácka, měli bychom se zaměřit na Veselí nad Moravou - právě to je takovým centrem. A nejen kulturním, ale také podnikatelským. Pokud to nevíte, Veselí před několika dny dokonce zvítězilo v soutěži Město pro byznys Jihomoravského kraje.

To je tedy podnikání. A co kultura? Veselí pokračuje v parádní nabídce, například v posledních týdnech mohli diváci vidět špičkového českého herce Karla Rode- na nebo vynikajícího muzikanta Dana Bárty. Sledujte veselskou nabídku, je toho skutečně mnoho, co lze v tomto městě každý týden navštívit.

Naše fotka je ještě ze zcela jiné akce, která potvrzuje, že ve Veselí lze navštívit velmi pestré akce. Na této akci s názvem ReFresh Jam byla k vidění snowboardská a lyžařská show, při které závodníci sjížděli po dvou rampách. Diváci tak mohli ve Veselí spatřit první snůh letošní sezony! Zájem diváků byl slušný, atmosféra vynikající. Veselí má skutečně smysl navštěvovat - a kdo v něm bydlí, měl by být jenom rád.

Text a foto: RB

Američan? Kdeže, to byl přece starý dobrý strýc od nás!

Ohlédnutí za výjimečným setkáním s honorárním konzulem České republiky v USA

Chodil ztěžka, v koleně měl vodu, navíc si nevzal prášky, které nutně potřeboval, ale přesto všechno se ten chlapík neustále usmíval, choval se velmi srdečně a nebyla v něm ani špetka pesimismu - dovolte mi seznámit vás krátce s Raymondem Snokhousem, honorárním konzulem České republiky v USA, ctihodným mužem, který se snažil pomáhat mnoha a mnoha Čechům, kteří překročili oceán.

Měl jsem to štěstí setkat se s ním letos na Antonínku, den poté, co při Dnech lidí dobrě

vůle převzal společně s manželkou Claris na zaplněném Velehradu dosti prestižní ocenění za svou práci pro naši zemi.

Manželé, oba hluboce věřící, se jeli podívat na Antonínek a poté pokračovali k uměleckému kováři panu Válkovi do Veselí nad Moravou, protože dědeček pana Snokhouse byl kovář, který přišel do USA na konci 19. století z jižních Čech. Jeho vnuk se už samozřejmě narodil v USA, ale k vlasti svého dědečka má dodnes ohromně blízký vztah.

Jsem šťastný, že jsem měl možnost zažít na Antonínku a ve Veselí jeho přítomnost a mohl jsem poslouchat jeho povídání o životě v Texasu, o krajanech, tamní pospolitos- ti i soudržnosti. Ještě víc jsem tak rozuměl tomu, proč má k vlasti svého dědečka takový vztah, proč pomáhá Čechům (i Moravákům) a proč daroval peníze například i na oltář v Korytné na našem Slovácku. „Lidé z Česko- slovenska vždycky patřili k těm nejpracovitějším v Americe,“ povídal zcela vážně.

Měl jsem pocit, že pan Stokhou je svou ná- turou, chováním i skutky tak trochu strýcem z dřívější doby našeho Slovácka, kdy svět byl založený na silné víře a přesvědčení, že lidé si musí pomáhat, tak jako to on zažil mezi krajany v Texasu. Díky tomuto přesvědčení a těmto hodnotám zůstává dodnes velmi skromný a optimistický.

Tento typ lidí bychom zvláště dnes hodně potřebovali, a to tady na Slovácku a možná už i mezi krajany v Americe. Věčná škoda, že nás od pana Raymonda Snokhouse dělí tak převeliká vzdálenost.

Text a foto: RB

Američan s českými kořeny Raymond Snokhouse na Antonínku.

PS. Rád bych poděkoval panu Vojtkovi, rodá- kovi z Ostrožské Lhoty, který mi toto setkání zprostředkoval. Pan Vojtek totiž podniká v Korytné, kde měl pan Stokhou svůj pře- chodný domov a odkud vyjížděl na cesty po Slovácku.

Falešnica je nejlepší!

To byla sláva! To byla sláva! I já sám jsem měl ruce nad hlavou a radoval jsem se z velkého úspěchu „naší“ cimbálové muziky Falešnica, která je poskládaná z muzikantů z různých míst Ostrožska. Velká sláva se odehrála v září na Slavnostech vína a otevřených památek v Uherském Hradišti, kde Falešnica získala titul Hvězdy slováckého folklóru v kategorii muzik. Je to hodně velký úspěch, zejména, když se týkal toho, co je často pro muzikanta nejdůležitější: tedy popularity a oblíbenosti mezi posluchači. Navíc Falešnica uspěla ve velmi silné konkurenci, vždyť v našem regionu jsou desítky cimbálových muzik.

Jen nevím, jestli muzikanty nemrzelo, že nebyli při závěrečném vyhlášení výsledků.

Tito muzikanti z Falešnice dokázali dobýt populární slováckou anketu

Radek Dula s vítěznou cenou

V té době totiž hráli, a tak „smetanu“ slízl hlavně Radek Dula, věčně usměvavý zakládající člen muziky. I on měl ale naspěch, odskočil si jen ze svatby. Však také přišel v obleku, který doplnil na hlavě kloboukem – ten mu půjčil starosta Boršic u Blatnice Bohuslav Vávra. Samozřejmě byl šťastný i starosta, vždyť primášem muziky je známý výborný muzikant a zpěvák Radim Vojtek právě z Boršic.

Jak přesně kluci s vítěznou finanční odměnou naloží, nevím, ale každopádně by se měli podělit se svými fanoušky – nebo fanynkami. Mají jich opravdu hodně, čemuž se nemůžeme divit. Jsem zvědavý, jestli některá fanynka nakonec dožene toho svého „falešníka“ až k oltáři a zbaví ho tak cenné svobody.

Text a foto: RB

Jak Klebetnice a Ženičky dotáčely „cédéčko“

Není nad to být mezi ženskými, které jsou muzikantky a zpěvačky. A dvojnásob není nad to být mezi nimi, když si tyto ženy a dívky zrovna odskočily od rodin za písničkou a oddechem. Nedivte se proto, že jsem členky ženského souboru Klebetnice z Hluku zastihl ve výborné náladě – odskočily si totiž od rodinných povinností za natáčením poslední části svého nového „cédéčka“.

Katka Říhová a Marcela Trtková, dvě šikovné muzikantky, které stojí za novým cédéčkem Klebetnic a Ženiček

„Nejdříve musím pochválit Marcelu, která dělala všechny úpravy a vymyslela i další věci,“ začala povídání Katka Říhová, známá primáška CM Ženičky, která je učitelkou základní umělecké školy. „Na CD máme mimo jiné zpěvy sborů i zpěvy sólových zpěvaček, Petry Hrubošové, Aničky Suré a tady Aničky,“ pokračovala a ukázala na vedle stojící Hlučanku Aničku Kovárníkovou, která se ještě před svatbou jmenovala Rybníkářová.

Jak se ale stalo, že ženské si zrovna v tomto období řekly, že se pustí opět do natáčení?

„Marcela mně řekla, že už má v hlavě dost nápadů, že by to dalo druhé cédéčko,“ vysvětlila Kačka, k čemuž už bylo třeba i slov vzpomínané Marcely, tedy Marcely Trtkové, výborné muzikantky i zpěvačky, rovněž učitelky základní umělecké školy. „Jenže nápad ještě neznamená, že to umím,“ zareagovala na slova Katky Marcela, které jsem se zeptal, jestli bude mít cédéčko nějaké „téma“. „Né, to né, témata strašně svazují, člověk pak přebírá písničky, které by jinak nepřebíral,“ uvedla.

Těšme se tedy na novou muziku, první cédéčko tyto šikovné ženy vyprodaly, takže odhaduji, že se jim to podaří i tentokrát. Slíbily přitom, že ho zkusí vydat ještě do Vánoc. Sledujte proto obchody a internet, jestli se jim tento termín podaří stihnout. Vánoce s Klebetnicemi a Ženičkami by určitě nebyly špatné!

RB

Lhotští hasiči se opět rozjeli

Zrovna nedávno jsem si povídal s jednou maminkou, která byla nadšená z toho, jak její osmiletá dcera chodí k hasičům. Moc se

jsem si uvědomil, že hasiči si tady v časopise zaslouží více místa, než jsme jim ho zatím poskytli. Proto tady máte hned celou jednu

na okrskovou soutěž hasičů právě v Ostrožské Lhotě, kam přijeli také hasiči z Ostrožské Nové Vsi a Uherského Ostrohu. Kdo myslíte, že zvítězil? Lhotané! A to jak v kategorii družstev v požárním útoku, tak jednotlivců. V ní slavil vítězství Marek Miklíček. To je dost důvodů na to, zeptat se, jak se to stalo, že se místní hasiči opět zvedají

„Všechno začala Andrea Zámečnicková, která více než před rokem přišla s tím, že by chtěla ve Lhotě závodní družstvo žen hasiček. Sehnala holky, začaly trénovat požární útoky, ale bylo jich málo, tak jim pomáhali kluci z jednotky. Tak vlastně začalo i mužské družstvo, postupem času se přidávali další a další kluci, kteří se původně chodili jen dívat, jak to jde jejich pěknějším polovičkám,” řekl mi k začátkům jeden z hasičů Vojta Radoch.

V letošním roce se podle něj družstvo mužů přihlásilo do Velké ceny Uherskohradištska a má za sebou už několik závodů. Se vznikem sportovního družstva přibyla i spousta nových mladých členů. A co víc - hasiči uspořádali také několik pěkných akcí, například požární odpoledne, besedu u cimbálu, pohádkový les, oslavu ke Dni dětí. Co dodat? Jen tak dál!

Text a foto: RB

Hasiči z Ostrožské Lhoty - od těch starších až po mladou krev.

jí líbilo, jak dcera dostává do těla, jaké užitečné věci se učí i jaký kolektiv s dalšími dětmi tvoří. Ta maminka byla z Ostrožské Lhoty, což není ale nejdůležitější, dobře vím, že malíci hasiči jsou také v některých dalších místech Ostrožska a Horňácka – tam, kde nejsou, ať se konšelé i dospělí hasiči chytí za nos, protože chyba opravdu není na straně dětí.

Když jsem onu maminku slyšel, ještě více

hasičskou stránku, a když bude dost hasičů, kteří vychovávají děti, určitě se příště najde zase nějaká volná stránka.

Ke starším se přidali mladí

Jó, hasiči v Ostrožské Lhotě zažívali docela slavné časy, jenže kdeže ty časy jsou, říkal jsem si v posledních letech. O to více jsem byl překvapený, když jsem letos v létě přišel

Mladí v Hrubé Vrbce

Mezi místa, kde se pečlivě a trpělivě věnují dětem, patří i Hrubá Vrbka, kam zavítal redaktor našeho časopisu František Gajovský. Přijel zrovna v den, kdy se tady uskutečnil 2. ročník soutěže mladých hasičů v kategorii mladších a starších žáků. Jestliže vás zajímají výsledky, tady jsou: nejlíp se dařilo mladším žákům ze Svatobořic, druhá skončila Blatnice a třetí Místřín. Ve starších žácích se nejlíp dařilo žákům z Hroznové Lhoty, druhý byl Místřín a třetí Hrubá Vrbka.

Pan Gajovský se zároveň zajímal o to, kolik hasičů ve Vrbce vlastně je.

Dozvěděl se, že v Hrubé Vrbce působí Sbor dobrovolných hasičů, který zahrnuje družstvo mužů, žen a mládeže, a zásahová jednotka. Jak mu sdělila vedoucí žáků SDH Hrubá Vrbka Lucie Žižlavská, žáky od 5 do 14 let trénuje dvakrát týdně. „Je to nemalá obětavost věnovat se dětem, budoucí posile hasičského sboru,” podotkl pan Gajovský.

SDH má nyní celkem 47 členů, z čehož děti a mládež tvoří dvacet členů ve věku od šesti do dvaceti šesti let. Zásahová jednotka má přibližně 20 členů z řad převážně SDH. Nejmladší členkou hrubovrbceckých hasičů je Daniela Hamalová – je jí pouhých 5 let!

RB

Foto: František Gajovský

Lipovské úspěchy – s jedinou dívkou v „zásahovce“

Tyto hasiče z Lipova jsem potkal náhodně, když jsem jel kolem, zrovna se vraceli ze cvičení ve Veselí nad Moravou (na řece Moravě natahovali nornou stěnu) a dávali dohromady hadice. Mimochodem, využívali přitom zbrusu nové zařízení, které jsem ještě nikde neviděl.

„Je to sušák hadic, měli jsme dřevěný na kliku, dělalo sa to všechno ručně a bylo to ve velice špatném stavu,“ vysvětloval velitel hasičů Martin Čajka (na fotce uprostřed), který následně odpovídal na mou otázku, jak se s místním hasičům daří. „Daří se nám dobře, a to díky spolupráci s klukama z Veselí i Hodonína a také díky obecnímu úřa-

Někteří lipovští hasiči, mezi nimi jediná dívka ze zásahovky.

du, od něj máme všechno vybavení,“ odpovídal a ukazoval i nákladní auto, které dostali darem od veselských kolegů.

Z našeho dalšího povídání přitom vyplynulo, že lipovské dívky jsou skvělé, dokonce vyhrály podruhé Grand prix okresu Hodonín ve sportovní soutěži. Když byly následně pozvané na Slovensko, tak tam také vyhrály. Jak je to možné? „Mají dobrého trenéra, který se jim věnuje. A hodně chtějí i ony být co nejlepší,“ nabídl vysvětlení Martin Čajka, který přiznal, že pochází z Velké nad Veličkou - v Lipově je ale velmi spokojený. „Osmnáct roků su ženatý v Lipově. Když jsem sa sem nastěhoval, nebyl v takové kráse jako teď. Do Velké jezdíme, máme tam rodinu, ale de facto su Lipovjan. Su tady spokojený, na hasičárnu mám, co by kamenem dohodil,“ pochvaloval si.

Lipovští chlapi se navíc pochlubili jednou ženou – a to dívkou, která je členkou jejich zásahové jednotky. „Na Veselsku je to jedna jediná žena v zásahové jednotce. Tak sa časem vypracovala, že jsme jí nabídli možnost jezdit s nama k zásahom,“ vysvětlil a odpověděl i na otázku, co by taková hasička měla zvládat. „Kromě odborných kvalit je důležité, aby sa mezi náma chlapama nehanbila, jsme rádi, že je tady s nama.“

Samozřejmě jsme se zeptali na názor i Lucky, která říká, že je u hasičů už dlouho. „Začala jsem na základní škole, chytlo mě to, bylo nás víc, ale já jsem jediná vydržela. Zatím sbírám zkušenosti, když mě to baví dělat, budu se to snažit dělat, co to půjde,“ povídala Lucka, která už dokonce vede k hasičským dovednostem i ctínostem děti.

Text a foto: RB

Blatničané, co se to u vás děje?

„Nic nezameteme pod koberec,“ slibuje policie

Možná namítnete, že následující text na tuto dvoustránku nepatří, vždyť jsou tady hlavně hasiči. To je pravda, dvoustránka je ovšem věnovaná obecně spolům - tak proč by tady neměli být myslivci? A proč ne z Blatnice pod Svatým Antonínkem?

Na rozdíl od většiny jiných článků v časopise není psaní o blatnických myslivcích nijak povzbudivé. A kdoví jestli nevypovídá o dnešní vesnici a vztazích mezi lidmi na ní víc než právě ostatní články v časopise. Možná to víte, možná to nevíte, ale chování některých lidí dosáhlo v Blatnici pod Svatým Antonínkem takového stupně, že do vesnice dojel po rozkolu mezi myslivci dokonce samotný šéf veselské policie, který všechny nahněvané Blatničany ujišťoval - slibuji vám, že vše, co se u vás děje, pečlivě sledujeme, všechny svědky jsme vyslechli, nic nezameteme pod koberec, státní zástupce na všem pracuje. Reagoval tak na zákeřné útoky proti místním lidem, kteří mají stále větší strach.

Je až šokující, že situace v Blatnici vygradovala do takového stavu, který má právě hodně společného s děním mezi místními myslivci. Kdysi poklidný život místního spolku nabral takové obrátky, že myslivci jsou rozhádán až do krve, lidé ve vesnici se bojí o svou bezpečnost a navíc ještě sepisují petici, aby Blatnice nepřišla o veleznámou chatu na Antonínku - je to možné, aby se někde situace mezi lidmi tak vyhroutila?

Až když jsem psal předcházející řádky, uvědomil jsem si, že bychom těžko mohli mezi hasiči očekávat takové napětí a nevraživost jako mezi myslivci - alespoň mezi těmi v Blatnici. Jak můžeme vidět, mnozí hasiči mají na srdci skutečné bezpečí lidí, pomoc lidem, obohacení vesnického spolkového života, a k tomu třeba i výchovu dětí.

Kéž by se jednou touto cestou vydali i blatniční myslivci. A pokud jde o policii, bedlivě hlídáme, jestli skutečně nic nikde nezamete a bude postupovat v duchu práva. Slušní Blatničané by si to zasloužili.

RB

Někteří blatniční myslivci navrhli prodat tuto chatu na Antonínku

„Nejdůležitější je, co do dítěte dáte“

Povídání s ředitelkou školy v Uherském Ostrohu o tom, jak vlastně vychovávat děti

Následující článek vznikl náhodně, na začátku bylo jen kratičké psaní ředitelce Mateřské školy s křesťanskou výchovou Zdeňky Baladové, která mi poslala fotku a pár řádek o tom, jak jejich školku navštívili jejich přátelé z německé školky v Jižním Tyrolsku.

Z této zprávy nakonec vznikla komunikace o tom, co se děti z Ostrohu učí od těch tyrolských a především, jak vlastně dnešní děti vychovávat - zdá se mi, že je to téma velmi zásadní, mnozí rodiče nad ním přemýšlejí denodenně, ale dobrých rad kolem nás až tak moc není.

„Hodně nám pomáhá právě koncepce Franze Ketta, kterou se učíme od školky v Jižním Tyrolsku,“ říká mi paní ředitelka Baladová a poslala mi konkrétní body, co tato koncepce obnáší.

Z řady věcí mě zaujalo například to, že děti jsou důsledněji vedeny k udržování pořádku, mají své službičky, v sociálním zařízení své vlastní skříňky nebo také „portfolio“ se soupisem toho, co už se každé z nich naučilo. Škola má také snahu, aby děti dělaly některé aktivity s rodiči a prarodiči, rodiče chodí dětem do školky číst, děti rovněž chodí slavit s babičkami a dědečky v domovince narozeniny.

Program školky se mi moc líbil, bylo mi jasné, že by bylo výborné, kdyby se v tomto inspirovaly i další školy. Navíc tím, že uherskoostrozská škola má křesťanské zaměření, zajímalo mě, jak a jestli lze vůbec dítě ke křesťanství ve školce vést, a to třeba zrovna v místech, kde křesťanství, vztah k víře, přece jen ustupuje - jako třeba v Ostrohu. Jistě, každý chceme, aby naše dítě mělo co nejlepší vychování, mnozí věříme i tomu, že pomocníkem v tom je výchova ke křesťanství, ale jak na to?

„Všechno je především o vztahu. Již u těch malých se snažíme o vytváření toho, aby měli vztah k sobě, k druhým, ke svému okolí, k věcem. Jde nám o to, aby vztah k materiálním věcem u nich nepřevýšil nad skutečnými hodnotami,“ odpovídala paní Baladová.

Lze ale něco takového učit děti, jejichž rodiče vztah k víře nemají, a tedy ani k ní nevědou děti, které přijdou ze školky?

„V Ostrohu je to s vírou asi jako jinde, jistě jí ubývá, ale věřím tomu, že v naší výuce je hodně o vztahu k Bohu, i když o něm nemluvíme. Snažíme se ale děti vychovávat k celistvosti a smysluplnosti právě v duchu koncepce Franze Ketta a cítíme, že takto je to správné,“ vyprávěla.

Naše „povídání“ přes počítač pokračovalo dál, a já byl rád, že paní ředitelka se svěřila i s věcmi, které ještě nikde neříkala. Třeba o tom, jak ji trápí, když jí občas někdo vyčítá, že děti z její školky nechodí do náboženství nebo do kostela. Tedy, trápí ji něco, co trápí i řadu jiných rodičů. Jak se s tím ale vyrovnat?

„Líbila se mi odpověď paní Bauerové, která je ředitelkou školky právě v Jižním Tyrolsku. Ta mi povídala o tom, že v předškolním věku je nejdůležitější to, co do dětí dáme, a pokud to děláme zodpovědně, tak ty nejdůležitější věci v dětech zůstanou a časem se ukáží. „Dál ale již neovlivníte. To už ovlivní rodiče, okolí a prostředí, do kterého děti po skončení školky pouštíte,“ říkala mi paní Baladová.

Z celé komunikace s paní Zdeňkou Baladovou jsem cítil, jak ohromně ji její práce baví, jak moc jí na výchově „jejích“ dětí záleží a také, kolik osobního nazení do své práce dává.

„Těší mě, že mohu svou práci dělat a snad i vychovávat lepší lidi. Vždyť děti, co si dnes hrají na písku, nám zítra budou vládnout. Až mne tato věta mrazí, jak úžasnou zodpovědnost máme. Proto se snažím dělat svou práci s láskou a hlavně všemu nechat čas, mít trpělivost. Ať ve vztazích mezi lidmi, tak ve výchově k víře,“ loučila se ředitelka zajímavé uherskoostrozské školky. **RB**

„Já nechci do školky!“

„Aní, kakám!“ slyším takřka ze spaní volání prostřední dcery Johanky a je mi jasné, jaká scénka se odehrává. Johanka sedí na záchodě, za chvíli seskočí, vystrčí zadeček a bude čekat, kdo jí ho přijde utřít. Evidentně je na řadě naše nejstarší dcera Anička, protože nejmladší jako jiné maminky s více dětmi, už několik let.

Všichni se probouzíme do nového dne, klasického pracovního dne, kdy každé z dětí má své ráno, které ale bývá v posledních dnech přece jen výjimečné. Když píšou tyto řádky, je 25. září a nás čeká další pokus, jak „dostat“ naši Johanku do mateřské školky v Hluku. Ještě ani jednou se nám to nepodařilo, tedy ve školce jsme byli od začátku září vždy, ale bylo to s brekem a prosbami, aby do školky nemusela.

„Já nechci do školky, já nechci do školky, já nechci do školky,“ opakuje i dnes Johanka mnohokrát a já i žena se po sobě vyčítavě díváme a říkáme si, jestli bychom naši snahu neměli vzdát. „Ale Johanko, ve školce jsou hodné paní učitelky a také je tam moc hraček,“ chlácholíme ji, zatímco roční Barunka pozorně Johanku sleduje a podle jejího výrazu ve tváři se buď usmívá nebo naopak také nabírá k pláči.

Nic ale nepomáhá, nakonec ji opět bereme do školky, držíce se rady většiny odborníků, podle kterých je třeba v takovém úsilí vytrvat a obrnět se trpělivostí. Před odchodem z domu si ještě Johanka přináší obrázek a dává otázku, která nás nakonec zachrání. „Mohla bych si vzít do školky tento obrázek?“ ptá se o odkazem na několik tahů štětce. Když uslyší kladnou odpověď, najednou slzičky mizí a ona vysvětluje, že by obrázek chtěla ukázat paní učitelce. Samozřejmě souhlasíme a máme pocit, že ona maličká dětská dušička se snad i do školky začíná těšit. Půjde ale s maminkou, na tom trvá, táta bude doma hlídat Barunku, která začne plakat hned, jak jí maminka zmizí z očí.

Když se žena vrací, visím jí na rtech, protože mě zajímá jediná věc. „Neplakala!“ zvolá manželka a oba jsme šťastní víc, než kdybychom vyhráli jakoukoliv částku ve sportce. Jsme šťastní a zároveň vděční paním učitelkám za každodenní úsměv, ohromné pochopení i vstřícnost, s níž Johance pomáhaly, aby si na školku zvykla. Dnes se už na školku i paní učitelky velmi těší a je smutná, když odchází domů.

Jako vždy při výchově dětí i tentokrát žasnu nad vším, co život člověka od jeho prvních krůčků obnáší, jsem nadšený z toho, jak se ono maličké stvoření rozvíjí a jak s každým dalším dnem ve školce i na světě se učí nové a nové věci, stejně jako další a další slova. Vím, že nás s dětmi čeká ještě mnoho překážek i slziček, ale zároveň vím také toto: mít děti je krásné, mít minimálně tři děti je nádherné! Už se těším, jak povedeme poprvé do školky naši Barunku.

RB

Kdo je dívka z titulní stránky časopisu?

Koupili jste si minulé číslo našeho časopisu? Pokud ano, jistě si pamatujete dívku z titulní strany. Byla to dívka z Blatnice pod Svatým Antonínkem, která měla oblečenou cennou repliku místního kroje z 19. století. Jenže kdo byla tato dívka? Do časopisu jsme to bohužel nenapsali - a někteří jste se na dívku ptali.

Tedy onou šikovnou dívkou na titulní straně byla Blatničanka Katka Bršílková, mladá paní, která ještě na začátku léta měla původní dívčí příjmení: Buchtová. Mezitím se vdala, ovšem dál žije v Blatnici a dál prodává v obchodě v pekařství Bachan.

V souvislosti s Katkou je ale velmi důležité vzpomenout její babičku, velmi zručnou ženu, paní Filoménu Hanáčkovou, která dlouhé roky šila kroje. Určitě patří k těm, kteří by si zasloužili vzpomenout nejvíce - šila všechny možné krojové součásti pro mnoho a mnoho lidí. Proto jsem se také Katky zeptal na její babičku. „Babička už nešije, prsty jí to nedovolí. Je z toho špatná, myslím, že kdyby šila, tak by na tom byla líp, ale opravdu to už nejde,“ uvedla Katka, které jsem se poptal rovněž na to, jestli v práci babičky nepokračuje. „Babička si vždycky přála, abych po ní její práci převzala, ale nestalo se tak. Ale pokračuje moje sestřenice, její druhá vnučka, Romana, šije peřinky.“

U sympatické mladé paní Bršílkové jsem sondařoval i to, jaký má ke krojům vztah. „Chodím v kroji ráda odmalinka. Dokonce jsem byla na jednom pohledu vyfocená, když mi byly dva roky,“ říká a odpovíděla i na otázku, jak vzpomíná na Slavnosti vína v Uherském Hradišti, kde jsme ji právě v kroji na titulní stránku vyfotili. „Vzpomínám na tento den ráda, byla jsem z celkového dění nadšená. Strašně moc se mi líbilo, kolik krojů bylo k vidění. Jen mám strach, co bude, až nebudou žít babičky, které se o kroje starají,“ povídala tato Blatničanka, která avizovala, že by si ráda opět někdy kroj

oblekla. „Když se naskytne příležitost, půjdu v kroji hrozně ráda,“ svěřila se a pěkně odpověděla i na poslední otázku, zda povede k lásce ke krojům i děti. „Samozřejmě. Už se na to těším.“

Text a foto: RB

Legendární fotograf Jindřich Štreit v Blatnici

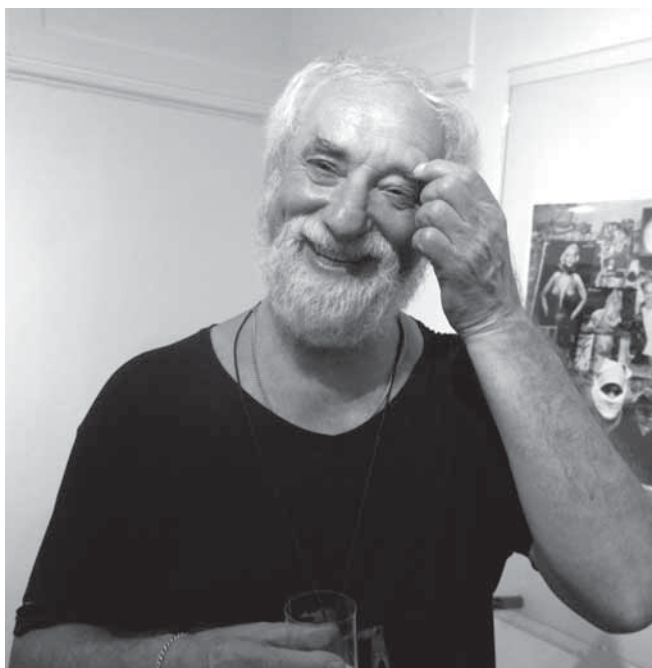
Krásné setkání s profesorem Jindřichem Štreitem prožilo několik zájemců v Blatnici pod Svatým Antonínkem. Přednáška na téma Vesnice byla velmi zajímavá.

„Byl jsem tu naposled před čtyřmi roky a od té doby stále myslím na Blatnici,“ připomněl na začátku blatnického setkání pan Štreit. O našem kraji mluvil jako o místě oblíbeném, kam se vždycky rád vrací.

Přednáška začala představením jeho knih, poté začalo promítání fotografií z let komunistického režimu v několika vesnicích, které pravidelně navštěvoval a fotil. Přednáška to byla opravdu hezká, pan Štreit ke každé fotce něco řekl. Návštěvníkům tak umožnil ještě více pochopit a vnímat svět jeho očima i srdcem.

Setkání s lidmi, kteří mají co říct, pravidelně pořádá - a patří mu za to velký dík - pan Michal Cáb ve spolupráci s Českou křesťanskou akademií. Už v listopadu se můžete těšit na další zajímavou přednášku. Sledujte prosím web pana Cába, www.bnn.sk.

**Text: Zuzana Skočíková
FOTO: RB**

Zručná vyšíváčka z Louky

Anna Vašicová se učila šít od otce

Při putování Slováckem je člověkem neustále překvapovaný, říkal jsem si, když jsem v Louce potkal paní Annu Vašicovou. Měla oblečený krásný místní kroj, stejně jako do něj oblekla své dvě vnučky a vnuka - všem to velmi slušelo a paní Vašicová na ně byla právem pyšná.

Tento článek bude hlavně o ní, protože, jak jsem poznal, je to velmi zručná žena, která mluví výborně místním nářečím, a je také velkou znalkyní historie, však má také doma mnoho archivních fotek. Potkávat takové lidi je vždy radost a čest.

„Začátek sem měla od otce, oni byli kožušníci, strihali aj rezali, videla sem, jak to dělají, zaučili mě aj na šicím stroji, ale všechno ostatní sem sa mocela vypracovat sama,“ začala vzpomínání paní Vašicová (za svobodna Škopíková), která neměla mládí jednoduché. Přišel komunistický převrat v roce 1948, který postihl mimo jiné živnostníky, včetně otce - kožešníka.

Paní Vašicová navíc nemohla jít do školy, vzhledem k tomu, že rodina měla polnosti, trvali místní funkcionáři na tom, že musí dělat v družstvu. „Byla sem zadržaná pro družstvo, z každého baráka mosél jít někdo dělat do družstva. Dobře sem sa učila, chtěla sem

jít studovat, ale nešlo to,“ dodala. Později šla na vinařskou školu do Bzence, po které se brzy vdala. „Při dvou dětech sem si tam ještě udělala maturitu,“ upozornila.

Následující slova mi už paní Vašicová napsala, kromě jiného vzpomněla svou paní učitelku ze školy, paní Růžickovou, která ji vedla v ručních pracích.

„Získala si mě, v hodinách ručních prací jsem se u ní naučila základy vyšívání, šila jsem vzorníky, polštářky, kapesníčky i další věci,“ pokračovala paní Vašicová a přidala jednu raritu: od dvanácti let si šila oblečení do školy! O dva roky už pomáhala vyšívat dospělým a v patnácti dokázala uháčkovat krajky. Kdo by dnes z dívek, prosím pěkně, něco takového dokázal.

Zajímavé je, že v dalších letech se vyšívání nevěnovala, jak sama podotkla, kroje byly na ústupu. Vše se změnilo až v devadesátých letech minulého století, kdy zejména babičky měly zájem o krojové součásti pro své vnuky a vnučky. „Od roku 2000 šiju mužské košile (šňůrkovice), také prucleky, traslavice, šátečky, zástěry (černé s vyšitými květy), soukenné nohavice, bílé kabátce soukené

Anna Vašicová v kroji při představování krojové knihy o Louce

i dlouhé haleny,“ vyjmenovávala paní Vašicová pořádně pestrý seznam a dodávala, že šila také do Velké nad Veličkou, Kuželova i Lipova. Ani to ovšem není všechno, přidejte k tomu ještě věci na ženský kroj.

„Dělám vše od rubášů, spodniček, rukávců, kordulí i zimní lajbl, čepení nevěsty, fěrtůšek, rukávce, háčkované krajky, obojky. Vyšívám podle starých vzorů po matce, tetičkách a dědákoch. Mužské prucle jsou už podle novějšího vzoru, ale ženské kordule a lajble jsou podle starých,“ vysvětlovala tato velmi zručná žena, která nakonec napsala. „Shrnu to, vyrobím kompletní mužský, ženský i dětský kroj.“

Obdivuhodné, co tato žena dokáže!

Text a foto: RB

Proč stojí knížka o Louce 850 korun?

V minulém čísle našeho časopisu jsme slíbili, že se podíváme blíže na cenu knížky o krojích, která vyšla v Louce. Cena knížky je vysoká - stojí totiž 850 korun. Proč stojí tolik, co se za ní skrývá, skutečně nemohla být tato cena nižší? Dost otázek pro starostku Louky Annu Vašicovou. „Jsem si vědomá, že cena knížky není skutečně malá, ale celý projekt jsem dělala s nejlepšími úmysly, chtěla jsem, aby vznikla skutečně co nejlepší kniha o krojích naší obce,“ začala povídání starostka, z jejíž slov jsem pochopil, že ji práce na knize vzala hodně času i nervů. Pojdme ale k číslům. První otázka: Nemohla být cena knížky nižší? „Nemohla, když jsem počítala všechny náklady, jeden kus knížky vycházel dokonce na cenu kolem 1 170 korun, pokud bychom vytiskli 500 kusů knížky. To by znamenalo náklady kolem 600 tisíc korun.“ Nešlo by ale tyto náklady snížit, ptal jsem se dál, vždyť i při představování byla zmín-

ka o sponzorech knihy. „Sponzoři skutečně byli, my jim za jejich pomoc moc děkujeme, ale sponzorská částka byla dohromady 47 tisíc korun, jak vidíte, náklady byly podstatně větší, jen samotný tisk stál přes 50 tisíc korun. Do toho si započtete dvouleté práce na knize, přípravu k tisku, zpracování všech materiálů i korektury textu,“ reaguje starostka. Kromě sponzorů ovšem obec dostala také dotace z Jihomoravského kraje. Nemohly ty více pokrýt cenu knihy, aby byla pro lidi dostupnější? „Z těchto dotačních peněz jsme hradili průzkum kolem krojů, stříhovou část a dobové fotografie,“ odpověděla starostka a dodala, že autoři knihy odvedli obrovské množství práce. „Byly to opravdu dva roky makačky. Celkem bylo zapojeno kolem 30 lidí, hodně se fotilo, sbíraly se i archivní fotky, dělaly se stříhy. Navíc kromě knihy, která vyšla, mám na radnici ještě tři knížky, které tady

budou uloženy a bude je moci využít každý, kdo se bude o kroje zajímat. Do detailu je v nich například rozebrané vyšívání jednotlivých částí krojů, každý si podle této předlohy bude moci kdykoliv v budoucnosti vyšít některé části kroje,“ prohlašuje Anna Vašicová. Co k tomu dodat? Další detaily kolem ceny ať si případně místní proberou na zastupitelstvu. Skončil bych přáním, které starostka Louky vyslovila při představování knihy: „Všechny obce Hornácka mají na Hornáckých slavnostech své zastoupení. My jako Louka ale dodnes žádný dospělý soubor nemáme, máme mužský sbor a dětský Lúčánek. Proto jsem šla do projektu knihy, nadchlo mě, že všechno kolem krojů a vyšívek v Louce zmapujeme, a třeba se najde někdo mladý nebo ze střední generace, kdo se pustí do kroje a vznikne nám tady soubor. To bych si přála.“

Text: RB

Jak Kuželovjané spláceli dluh svému malíři

Pro Cyrila Mandela nebylo v rodné obci místo. Dnes je čestným občanem

Já vím, že není nijak originální začínat článek otázkou, co by si myslel už nežijící umělec, kdyby mohl být u toho, jak se na něj po letech vzpomíná, ale stejně, v tomto případě článek takto začnu.

Malíř Cyril Mandel, vynikající malíř z Horňácka, by byl jistě šťastný, kdyby viděl, jak si na něj letos v říjnu vzpomněli jeho Kuželovjané i další lidé 140 let po jeho smrti. Vsadím se, že

rý krásně s citem opravil sochař Miroslav Minsk - ten se svou muzikou také u hrobu hrál a doprovázel zpěvačku Jiřinku Mikloškovou. V pěkném podzimním dnu, kdy paprsky slunička připomínaly, že léto ještě není tak dlouho pryč, se nesl velickým hřbitovem její hlas v písničky Maléru, maléru...

„Srdečně vás vítám na velickém kerchově u hrobu největšího malíře našeho Horňá-

Cyril Mandel

na vrbeckých lúkách,“ zpívali muži, po kterých si vzal slovo starosta Kuželova Jiří Prášek.

Čestné občanství pro malíře

„Vítajte u nás v Kuželově, právě na tomto místě se v malém kuželovském domečku narodil roku 1873 akademický malíř Cyril Mandel, který neměl za života žádného cennějšího ocenění, takže doufám, že tato pietní vzpomínka bude malým zadostiučením,“ uvedl a předal slovo panu doktoru Janu Pavlíkovi. „Cyril musel prožívat velmi těžké mládí, protože v jedenácti letech mu zemřela matka a o čtyři roky později otec, už za studií byl sirotkem, což jistě zanechalo v jeho psychickém stavu nějaké stopy,“ připomněl.

Hlavní program následně probíhal v kuželovském kulturáku, kde měl mimo jiné ředitel hodonínské galerie velmi zajímavou přednášku o životě tohoto tajemného malíře. Tady v kulturáku se také odehrála chvíle nejdůležitější - Cyril Mandel, opomíjený a takřka zapomenutý umělec, pro kterého po jeho sebevraždě v pouhých 34 letech nenašli na kuželovském hřbitově místo, se stal čestným občanem Kuželova. Rodná obec tak začala splácet dluh muži, který se jako mnozí jiní za svého života přesvědčil, že doma není nikdo prorokem.

Cyrile Mandele, velký malíři našeho Horňácka, tví rodáci si na tebe po mnoha letech vzpomněli a do budoucnosti snad vsadili naději, že na tebe nezapomenou ani ti, kteří přijdou po nich.

Text a foto: RB

U hrobu Cyrila Mandela zahrála Horňácká muzika Mirka Minkse

by to byl možná nejšťastnější okamžik jeho těžkého a krátkého života, jeden jedinkrát by se dočkal uznání za všechny starosti a problémy, které ho během jeho života potkávaly.

Jen neužitečný podivín?

Malíře Jožu Uprku zná každý. Ale Cyrila Mandela? Toho zná málokdo, bohužel. Už proto patří obrovské poděkování všem, kteří se v Kuželově i ve Velké nad Veličkou na této vzpomínce podíleli. Bylo to vzpomínání velmi důstojné, srdečné a krásné. Když jsem večer z Kuželova odjížděl, opět jsem obdivoval pohostinnost místních lidí, kteří dokáží připravit velmi hezká setkání.

Naše vzpomínání začalo na velickém hřbitově u hrobu Cyrila Mandela, u hrobu, kte-

ka,“ začal vzpomínání místní starosta Jiří Pšurný, který připomněl, že po studiích se Mandel natrvalo usadil právě ve Velké, kde prožil šťastnější část života.

„V rodné obci byl považován jen za neužitečného podivína,“ podotkl starosta a děkoval zpěvákovi Martinu Zálešákovi za velký podíl na zorganizování celé pietní vzpomínky. „Boly časy boly, ale sa minúly, a po malúčkých chvíli, mineme sa aj my...“ zaznělo potom ještě nad hřbitovem, abychom se o chvíli později sešli v místě, kde stál v Kuželově malířův rodný dům.

Tady už zazpíval kuželovský mužský sbor, kterému patří poděkování za to, v jak hojném počtu se sešel i s jakou chutí zazpíval - a také kolik mladochů mezi sebou měl. „Porúbali tesarů,

3. ročník dětského odpoledne s drakiádou

Přibližně 700 lidí, z toho 266 soutěžících dětí z celkem 31 měst a obcí (Hluk, Boršice u Blatnice, Ostrožská Lhota, Blatnice pod Sv. Antonínkem, Uherský Ostroh, Kunovice, ale také Brno, Lužice, Polešovice, Buchlovice, Uherské Hradiště a další...) se v neděli 13. října sešlo na kopci svatého Antonína, aby společně prožilo dětské odpoledne s drakiádou.

Mládež z Hluku, Boršic u Blatnice, Blatničky, Blatnice, Ostrožské Lhoty a členové Matice svatoantonínské pro děti připravili stanoviště s úkoly - děti se tak na chvíli staly archeology, zkusily si, jak se asi chodí slonům, prolézaly po lanách mezi stromy, bloudily v temném bludišti a prožily další různá dobrodružství.

Po jejich splnění je čekala sladká odměna, skákací hrad, košť buchet, projížďka na koni, drakiáda i táborák.

Veškeré aktivity byly zdarma, přičemž dobrovolný příspěvek byl věnován dětem z Dětského domova v Uherském Ostrohu - a vybralo se úžasných 7 000 Kč! - za což všem štědrým dárcům děkujeme!

Rovněž děkujeme všem sponzorům, díky kterým se toto odpoledne mohlo uskutečnit: město Hluk, obec Blatnička, obec Ostrožská

Lhota, občanské sdružení Matice svatoantonínská, Potraviný Duha, KDU-ČSL, firmě Czech Building Services, cukrářství Budařovi, Dolňácko, a.s., Hluk, Drumas, Ostrožsko, a.s. Ostrožská Lhota a potraviný Tomáš a Monika Nemravovi.

Velký dík patří rovněž téměř 50 dobrovolníkům, bez kterých by se tato akce nemohla uskutečnit, a všem ostatním, kteří se na jeho realizaci podíleli. A v neposlední řadě patří dík všem, kteří se akce zúčastnili - doufáme, že se vám líbila stejně jako nám a už teď se těšíme na příští rok.

Na více fotek z této akce se můžete podívat na www.mladez-hluk.cz, kde se rovněž můžete dozvědět více o naší činnosti i o tom, jaké další akce připravujeme.

Alžběta Baroňová

Za šera, dřív, než začalo ranní svítání, rybáři již zatahovali v lovišti sítě. Vycházející slunce zalévalo krajinu svými zlatými paprsky. Začal podzimní výlov rybníku v Blatničce.

V sítích se mrskali kapři, candáti, amuři i líni. Nebylo jim co závidět, ale ani těm, co při ranní teplotě tři stupně stáli po pás ve vodě a vedli zápas, jak ryby dostat do přípravných kádí. Výlov pořádalo blatnické rybářství Minařík za pomoci Rybníkářství Pohořelice. Letošní návštěvnost trhala rekordy, na louce určené k parkování brzy docházelo místo. Sjížděli se lidé z širokého okolí i díky tomu, že se letos nekonal výlov rybníka Dvorský u Lužic, a tak se dojeli podívat a ochutnat rybí dobroty do Blatničky i z okolí

Hodonína. Byly pro ně připraveny porce ze čtyř set kilo kaprů a pstruhů. Mohli si vybrat z kapra po mlynářsku, na zelenině, smaženého i vynikající rybí polévku. Kdo chtěl ochutnat pstruha, ten byl na grilu, nechyběl burčák či kvalitní místní vína. Spokojení návštěvníci si odnášeli domů nejen pěkný zážitek ze slunného dne, ale třeba i kapra k nedělnímu obědu a nutno dodat, že za dobrou cenu. Nebylo zapomenuto ani na děti, ty se mohly vydovádět na atrakcích, nebo po žadonění na rodičích si něco zakoupit ve stáncích, které tady letos byly se vším možným. Pěkné počasí vydrželo i v neděli, rybáři již balili svá nářadí, ale pro návštěvníky bylo přichystáno jako v sobotu. Pro rybáře ovšem práce nekončí, nastupuje firma na čištění rybníka a nezbytné opravy. Po opětovném napuštění poputuje část ryb zpět do svého domovského rybníka a příští rok na shledanou v Blatničce.

Text a foto: Fr. Gajovský

Zahrádkáři v Hrubé Vrbce

První podzimní den, konečně bez deště. Po rozplynutí ranní mlhy bylo vidět v sadech a na záhumenkách hemžení. To ti, kteří věřili, že přijde lepší počasí, spěchali s dvoukoláky, malotraktory, někde celé rodiny, sbírat poklady Slovácka, trnky či durancie. Letos, po uplynulých chudobných letech se na Horňácku „písniček“ přece jen urodilo. Nejinak tomu bylo i cestou k Hrubé Vrbce, kde místní zahrádkáři v KD bilancovali svou úrodu. Základní organizace Českého zahrádkářského svazu zde pořádala již sedmý ročník výstavy ovoce, zeleniny, květin a aranžmá.

Zahrádkáři se sešli, aby se pochlubili svými letošními výpěstky. Paní Kolaciová, jednatelka místní organizace, jich měla dobře spočítané, bylo jich na 230. Nebyly to jen jablka a snad všechny druhy zeleniny, ale i cuketová pasta, pampeliškový med nebo fialkový sirup. Velmi zdařilé byly aranžmá z květin a zeleniny. Tak jako minulé ročníky nechyběla ani letos ochutnávka pečiva. Z šestnácti vzorků byli nejlepší oceněni podle ohodnocení návštěvníky. Jak nám řekla paní Kolaciová: „S instalací výstavy nám obětavě pomáhá paní Smetková, sama je aranžérka a zároveň sponzorka potřeb pro děti. Ty během výstavy na jí darované výkresy a pomůcky malují a své výtvořky si potom šťastně odnášejí domů.“ A dodává: „To je nemalým lákadlem pro děti, aby přesvědčily rodiče či babičku k návštěvě výstavy a podívali se na své výrobky, které zhotovily k této výstavě ve škole.“ V pondělí se sál hemžil dětmi jak z mateřské, tak i základní školy. Děti nejvíce lákaly výrobky vytvořené z ovoce a zeleniny, hlavně ježek z jablíčky. Dospělí raději sázeli na bohatou tombolu od místních sponzorů a všichni chtěli vyhrát. Ještě dovětek paní Kolaciové: „Jsme rádi, že se letošní ročník uskutečnil, neboť byly návrhy jej vypustit. To ale místní zahrádkáři nedopustili, zachovali tradici, pochválili se svou úrodou sklizenou na zahrádkách a záhumenkách.“

František Gajovský

„Byli jsme nadmíru šťastní“

Pěkné psaní o krásném koncertu Velických Trneček na Valašsku

Na letošních Horňáckých slavnostech ve Velké nad Veličkou si nás při nedělním dopoledním hraní pro Českou televizi všiml pan Michal Kristek. Hned po natáčení za námi přišel, chvíli jsme si povídali o tom, jak dlouho jako muzika hrajeme, jaký máme repertoár a kde všude vystupujeme.

Panu Kristkovi jsme se jako skoro dívčí cimbálová muzika zamlouvali, vzal si na nás kontakt a zeptal se, zda bychom byli ochotní jet vystupovat na Valašsko. Byli jsme nadšení, že s muzikou pojedeme hrát na Valašsko.

Rozhodli jsme se, že uděláme koncert v podobě hudebního příběhu a začali jsme cvičit.

V den koncertu, v neděli ráno, jsme odjízďeli z Velké nad Veličkou v malé dodávce směr Velká Lhota, kde se náš koncert konal.

Bylo velmi těžké se do dodávky nasoukat s cimbálem, kontrabasem, kufry s kroji a dalšími nástroji, ale podařilo se. Cesta nebyla příliš dlouhá, trvala asi hodinu a půl, než jsme přijeli do Velké Lhoty. Když jsme vesnicí projížděli, připadali jsme si jako v Rakousku. Překrásná příroda, rozlehlé louky a pasoucí se dobytek.

Po příjezdu do dřevěného tolerančního kostela jsme si šli udělat malou generálku a vyzkoušet akustiku kostela. Při prvních tónech se začaly otevírat dveře a lidé, kteří šli jen okolo, se přišli na naši malou generálku podívat. Někteří se dokonce ujišťovali, zda opravdu koncert bude, že se velmi těší. Chvilí na to přijeli další účinkující, například první soubor Písečánek, a hned po nich soubor Hájovček ze Strečna.

Když přišla řada na nás, začali jsme být trochu nervózní. Báli jsme se, že se koncert nebude divákům líbit, ale začali jsme hrát. Hned po druhé sadě písní se zvedl bouřlivý potlesk diváků. Ihned z nás spadla nervozita, potlesk neustával a my potřebovali pokračovat v příběhu, ač neradi, museli jsme potlesk přerušit tím, že jsme pokračovali slovem. S každým dalším potleskem jsme byli klidnější a začali si bez obav koncert užívat.

Trvalo to něco málo přes hodinu, než jsme se dostali ke konci našeho příběhu. Naše závěrečná píseň byla balada „Velické zvony“, která končila dvojhlasem, kdy zpívala děvčata společně s chlapci. Při doznění posledního tónu jsme se uklonili. Diváci začali bouřlivě tleskat. Byli jsme nadmíru šťastní a zároveň velmi příjemně překvapeni. Při podívání se do lavic diváků jsem zahlédla i pár slziček. Po potlesku za námi přišel pan Kristek a předal mi pro celou muziku překrásnou kytici rudých růží jako poděkování. Za ním stáli diváci, kteří nám chodili jeden po druhém gratulovat a zároveň děkovat za vystoupení.

Hned po skončení jsme odjeli do dřevěné hospůdky zvané Santov, kde jsme hráli besedu u cimbálu. Po prvních sadách jsme poprosili naše nové přátele ze Slovenska a děvčata ze souboru Písečánek, ať se k nám přidají. Hráli jsme a zpívali společně karičky a valčík. Moc jsme si to užili. Po večeri nás naši kolegové opustili a jeli domů. My jsme zůstali a hráli dál. Jelikož k večeru začalo pršet, přesunuli jsme se dovnitř hospůdky. To však naše posluchače nijak neodradilo. I přes to, že v hospůdce nebylo téměř žádné místo, tančilo se a zpívalo.

Byl to skvělý zážitek, když jsme večer přijeli na ubytovnu, byli jsme velmi vyčerpaní a téměř okamžitě jsme usnuli. Ráno jsme jeli k panu Kristkovi na snídani. Měl doma tatínka, který se bohužel nemohl na náš koncert dostavit a bylo mu to velmi líto, a tak na požádání pana Kristka jsme mu udělali soukromý koncert u něj v obýváku. Byli jsme dojatí tím, že jsme mohli udělat někomu tak velkou radost jako právě jemu.

Koncert „Co sa stalo právě“ a večerní hraní na Santově pro nás byl velmi příjemný zážitek. Potkali jsme spoustu skvělých lidí a navázali nové kontakty.

Děkujeme všem, kteří se víkendů s Trnečkami účastnili. Děkujeme účinkujícím, kteří se koncertu zúčastnili, divákům za jejich trpělivost a překrásný potlesk, lidem, kteří se starali o to, abychom měli co jíst a pít, a největší dík patří samozřejmě panu Michalu Kristkovi, který se o nás nejen báječně staral, ale bez kterého by se tato akce nikdy nekonala.

Děkujeme

Velické Trnečky na koncertě na Valašsku

Lenka Jochová, vedoucí CM Velické Trnečky

Hlučané pomohli gymnáziu na Velehradě

Na této fotografii můžete vidět v popředí tři slečny z Hluku, které studují na Stojanově gymnáziu na Velehradě, kde jsou členkami vyhlášeného místního školního sboru. Vyfotil jsem je druhou víkendovou neděli před hluckým kostelem, protože tady tyto holky vystoupily právě s gymnaziálním sborem. Jejich vystoupení přitom mělo dobročinný podtext, gymnázium buduje školní kapli, na kterou je potřeba každá koruna. Pár takových korun přibylo i v Hluku, kde na koncert sboru přišlo tolik lidí, že celý kostel zaplnili. Koncert to byl krásný, vždyť sbor z velehradského gymnázia patří k těm nejlepším v Českém republice. Dívka vlevo, Klára Elsnerová, je přitom jeho sólistkou, kdysi svým zpěvem dělala radost Hlučanům, dnes rozdává radost na mnoha jiných místech - například i v Londýně. Sbor se dočkal po skončení koncertu dlouhého potlesku i poděkování od místního faráře P. Josefa Janka. Ten přišel do Hluku teprve nedávno, ale jak jsem slyšel, Hlučané jsou zatím moc rádi, že „zabloudil“ zrovna k nim.

Text a foto: RB

Kuželovjané postavili máj a hodovali

Na této fotografii, kterou vyfotil Stanislav Srubjan už po uzávěrcě našeho časopisu, můžete vidět Kuželovjany, kteří stavili letošní máj - bylo to o druhém listopadovém víkendu, kdy tato horňácká obec slavila hody. Jak vidíte, ochotných Kuželovjanů, kteří chtějí postavit máj, je stále hodně, docela dost se jich sešlo i v pátek večer v hospodě u cimbálu, kde hody začaly - atmosféra prý byla hodně veselá, pilo se a zpívalo dlouho po půlnoci. Jak jsem slyšel, vyvedly se také celé hody, v Kuželově je stále ještě několik mladých, kteří se rádi oblečou do kroje a projdou i dědinu. V dalším čísle vám ukážeme i tyto krojované.

FOTO: Stanislav Srubjan

Krásně opravené lhotské schody

Kdo zná prostředí kolem kostela v Ostrožské Lhotě, ten ví, že je to určitě jedno z nejhezčích míst v obci - však také v některých jiných dědinách bývá místo kolem kostela to nejpěknější. O to více jsem byl zvědavý, jak bude vypadat ve Lhotě poté, co se obec rozhodla nahradit původní schody novými, a zároveň upravit celý prostor kolem. „Jak asi tato snaha dopadne?“ říkal jsem si a bál se toho, aby cestička do kostela nebyla lemována něčím moderním a odlišným od minulosti.

Výsledek? Myslím, že se tak naštěstí nestalo, řekl bych, že Lhoťané, kteří na schodech pracovali, odvedli krásnou práci - posuďte sami. Díky citlivé rekonstrukci neztratilo toto místo pouto s minulostí, lidem bude stále připomínat všechny vzpomínky z minulosti, které na toto prostranství mají. A zároveň budou schody jistě sloužit dalším generacím, které si tady vzpomínky teprve vytvoří. Tak by měla vypadat oprava míst, která jsou lidem na vesnici blízká.

Text a foto: RB

Šance pro Polanu: Obnova začíná, osadníci se sjíždějí do tábora

Nové dějiny tábora na Polaně se začaly psát třetím úderem dražebního kladívka ve dvanáct hodin a dvanáct minut dne třetího července roku 2013. Proces postupného chátrání a rabování byl zastaven, započalo se obnovovat a budovat. To se snadno napíše či řekne, ale hůře udělá. Čtrnáct chatek, tři chaty, jídelna, sprchy, kuchyně, bazén, amfiteátr, hřiště a další místa - na co pohlédnete nebo sáhnete, to potřebuje opravit.

Do hlavní budovy, která byla před čtyřiceti lety postavena jako budova provizorní, dřevěnou střechou zatékalo. V táboře po několik let řádili lupiči, zákazníci sběrných surovin a odvezli vše, co se dalo s větším či menším násilím vyrvat, uřezat, či vymlátit. Netekla voda, elektřina byla dávno odpojená. A bez elektřiny se dnes nic moc dělat nedá. Věc je nesmírně složitá. Připojit se lze pouze na slovenskou rozvodnou síť. Naštěstí máme otevřené hranice a nemáme už celníky, kteří by počítali clo z každé kilowatthodiny. Elektrická přípojka vede přes soukromý pozemek, přes zahradu domu, kde žijí potomci rodu Sabotů. „U Sabotů“ - tak se kdysi říkalo celé kopaničářské osadě, která byla v 90. letech minulého století předmětem hraničních sporů. Dnes se tato místní část Vrbovců nazývá Šance. A šanci na záchranu má i dětský tábor na přilehlé moravské straně hranice na katastru obce Javorník. Jak vidno, i zeměpisná jména stojí na naší straně.

Když se pan Kramár starší a pan Kramár mladší, potomci rodiny Sabotů, dozvěděli, že chceme tábor probudit k životu a navázat na staré dobré časy, byli nadmíru potěšeni a vyšli nám ve všem vstříc. A tak dnes už nemají na zahradě pouze zakopaný elektrický kabel vedoucí do tábora, ale i novou úhlednou rozvodnou skříňku Západoslovenské energetické společnosti zhotovenou z vysoce odolného plastového materiálu, uvnitř které najdeme hlavní jistič 24 ampér a nezbytný elektroměr.

Kabel je kus drátu v zemi. Bez něj nefunguje rychlovarná konvice, ani vrtačka, nesvítl světlo. Ale to není na celém tomto příběhu

Když si staronoví osadníci přijeli v květnu osm let chátrající tábor prohlédnout, domluvili se: „Bude to těžké, ale dokážeme to!“

to nejdůležitější. Nevyčíslitelnou hodnotu mají mezilidské vztahy. Nejsem ošlehaný ostrým větrem z Ostrého vrchu, nejezdil jsem na Polanu na tábory a měl jsem proto obavy, jaké budou sousedské vztahy. Zda nebude tábor někomu na obtíž, zda místní nebudou požadovat raději klid než dětský křik. Obavy se velice rychle rozplynuly. Vidím, že celé generace táborníků vybudovali přátel-

ské vztahy mezi táborem a osadou. Dodnes se vzájemně navštěvují. A přesně tohle je to nejcenější a nejdůležitější. Proto má tábor na Polaně š(š)anci vstát z ruin.

Jaké jsou tedy plány do budoucna? Duchovním otcem myšlenky vzkřísit tábor je Vláda Salčák, který přesvědčoval ostatní, že nic není ztraceno. Založil občanské sdružení a hledal cesty, jak tábor získat. Ono to není jen o tom vybrat potřebné peníze na odkoupení. Areál tábora byl vydražen za bezmála půl milionu korun, a dalšího půl milionu by bylo potřeba jen na to, aby byl tábor provozuschopný. Peníze třeba vyberete, ale co dál? Ekonomická pravidla neúprosně platí i zde. Především potřebujete čas, mnoho času, velice mnoho času. To je obtížné sloučitelné s osmihodinovou pracovní dobou v perspektivním zaměstnání. Další životní moudro zní: Čím více lidí vloží své peníze, tím více názorů, tím složitější rozhodování a o to větší nebezpečí, že vzniknou spory. A stává se, že i z malicherných sporů někdy vzplanou spory velké, které dokáží rozdělit stará přátelství.

Věřím, že všechny tyto nástrahy překonáme. Prostředky na odkoupení tábora jsem získal prodejem pole po babičce. Nejsme proto závislí na žádné bance, na žádném bankéři, který si každý měsíc přijde pro splátku hypotéky. A to považuji za velice důležité. Nemusíme za každou cenu myslet jako podnikatelé a ori-

Během prázdnin a na zářijových srazích občanského sdružení Polana 2013 připravili táborníci chaty, chatky a další budovy na zimu, opravili střechy, kanalizaci, kuchyni a rozhodli, že plány obnovení legendárních dětských táborů na Polaně jsou splnitelné.

entovat se výhradně na zisk, ale můžeme se věnovat méně materiálním stránkám, jiným hodnotám lidského života. Nyní se pokusíme získat nějaké peníze z dotací, a nepodaří-li se to, budeme tábor obnovovat holýma rukama z hlíny a kamení, po vzoru starých kopaničářů.

lí, o každou bramboru. Zdejší hory na svých nejnižších svazích dopřejí dozrát vínu a hned o kousek dál, o kousek výš najdeme pravé horské louky a lesy. V jedné dolině najdeme i pravoslavný monastýr, jako bychom byli někde v rumunských či bulharských horách, a přitom jsme v Hrubé Vrbce na Horňácku. Snad jen, že monastýr není spleťtými nit-

tábora na Polaně. (Film je nyní ke zhlédnutí také na našem webu www.polana2013.cz). A pak jsem se setkal s Vládou Salčákem, prodal pole po babičce a místo chaloupky koupil torzo dětského tábora. A tak jsem se stal Horňákem. Horňákem srdcem.

Tradice pokračuje

Všiml sis, milý čtenáři, že v tomto poetickém vyprávění je skrytá budoucnost tábora na Polaně? Přímo nejvyšší cíl našeho snažení! Samozřejmě, že všeho nejdříve, již příští léto se opět budou konat dětské tábory. Alespoň pro děti známých a známých známých, pro ty, kteří budou s to přijmout sníženou kvalitu služeb, neboť zdaleka ne vše bude opraveno. Chceme však ještě víc, mnohem víc. Tábor a sousední obce na obou stranách státní hranice nemohou žít vedle sebe, ale musí žít spolu.

Navazujeme na bezmála čtyřicetiletou tradici, na práci lidí, kteří sem dlouhá léta jezdili jako děti, instruktoři a instruktorky, vedoucí či jako kuchaři a kuchařky. Mnozí z nich se vrací a zapojují se do oživení tábora.

Genius loci tohoto nádherného místa na samé hranici Horňácka a slovenských Kopanic vyvolal z mlhy věků vzpomínky na příběhy a hry prožité na Polaně. Ti, kdo je prožili, se tam znovu chtějí vrátit i se svými dětmi...

Horňák srdcem, nikoliv rodem

Stalo se mi to někdy mezi 22. červnem 2012 a koncem ledna 2013. Stalo se mi to někde na vrboveckých kopanicích, na lúkách pod Kobylů, na Súchovských mlýnech, v Kuželově u větřáku a bár gde jinde. Stalo se mi to, že jsem se stal Horňákem. Horňákem srdcem, neboť Horňákem rodem se stát nemohu, to dá rozum. Prochodil jsem Tatry i Fatry, Beskydy i Jeseníky, Pirin a Rilu, Fagaraš, Retezac a Rodnu, včetně malebného Maramureše, Durmitor a Babin Zub. Byl jsem na Bajkale, v Indii i Nepálu, ve Venezuele i na Kavkaze v Gruzii. A pak jsem si všiml, že několik kilometrů za domem se táhne pohoří, které neuchvátí svou výškou, ani svou divokostí. Pohoří, kde nejsou louky vytvořené studenými větry, jež nedovolí ani stromům růst. Ale louky tu jsou. A jaké! Vytvořili je lidé, kteří sem přišli před mnoha lety s motykami a sekyrami, aby zde našli lepší místo k životu. A dodnes ty louky musí chránit, aby opět nezarostly lesem. Ale o to jsou malebnější, poseté orchidejemi, roztroušenými dubisky a ovocnými sady. Příroda je tu ještě mírná, nežádá si bojovat o každé zrnko obi-

kami dějin spojen s bojem proti Turkům, ale s bojem proti nacistům a atentátem na Heydricha. A zpěv, ten tu zní stejně krásně jako všude v Karpatech. Ten zpěv připomíná, jak je vše v Evropě, od Hamburku až po Soluň blízké a přitom všude jedinečné. A tak jsem se stal Horňákem, Horňákem srdcem. Vlastně ne. Ještě ne. Byl jsem stále jen hostem. Hostem, který přijde, pokochá se a zmizí. Hostem, který nezná odvrácenou tvář života daleko od města. Bylo třeba následovat ty, kteří v dávných dobách opustili pole a hradiště na úrodnějším Dolňácku a se sekerou v ruce proměnili bukový prales v Bílé Karpaty tak, jak je známe dnes. Já vím, že dnes se za obživou lidé stěhují opačným směrem do Brna, do Prahy, do Londýna a do Nového Jorku. Ale tak nějak jsem zrozen k tomu, jít proti proudu.

Máme syna. Živelného nezbedu. Bude mít tři roky. V našem panelákovém bytě je jako ve vězení. I proto jsme chtěli pořídit nějakou chaloupku, abychom našeho synka mohli vypustit do luk a lesů. Jednoho dne jsem zhlédl dnes již legendární katastrofický dokumentární film Tondy Vrby o pokračující devastaci

Nový stůl a lavice zbývá už jen natřít a znávení poutníci, houbaři a dřevorubci si mohou odpočinout ve stínu pod stromem bláhovičnickem.

Jestvuje dokonce skupinka bývalých táborníků z Prahy (pro neznalé, Praha je město mezi Kolínem a Kladnem, nachází se 305 km od Hrubé Vrbky (měřeno do Resslovy ulice, poznámka autora), kteří (včil už to můžeme říct), jezdili tajně dvakrát do roka zavzpomínat na Polanu, zatábořili, navštívili

Nejen tradičním táborovým programem, přátelskou atmosférou a krásnou přírodou, ale i novinkami jako je jezdecký výcvik chtějí na tábořích u dětí zabodovat oddíloví vedoucí, kteří v dobách, kdy tábor chátral, nezapomněli. Na jiných tábořích získali nové zkušenosti a chtějí je již v červenci příštího roku na Polaně využít. Proč si nezkusit třeba pohled na svět ze sedla koně. Je prý nejkrásnější.

známé v osadě a zaplakali nad postupující devastací míst, kde toho tolik prožili. V Praze je sice obsazování neobydlených domů, takzvaný squatting běžnou věcí, avšak jezdit squatovat z Prahy do polorozpadlého tábora v hlubokých (bělo)karpatských lesích, to je čin nadmíru neobvyklý. A o něčem to svědčí. Příští rok právě oni budou pořádat jeden z prvních táborových turnusů.

Chtěli bychom, aby si děti na tábořích zamilovali Hornácko a přilehlé Kopanice, aby se sem rádi vraceli, aby to pro ně nebyl jen jeden z mnoha krajů, který navštívili.

Obnovujeme a utužujeme přátelské vztahy s obyvateli z osady Šance a celých Vrbovců, ale i s lidmi ze vzdálenějšího Javorníka a z Velké. Navazujeme spolupráci s lidmi z Technického muzea v Brně, kteří pečují o cenný historický větrný mlýn v Kuželově.

Pro děti chystáme nezapomenutelné zážitky přímo v pohádkovém mlýně. Nezapomínáme na zdejší bohatství skryté v lidové hudbě. Do našeho snažení zapojujeme známé osobnosti slováckého folkloru, aby dětem ukázaly, že cimbálka není hudbou pro babičky, ale že cimbálka je IN.

Dětské tábory jsou hlavní náplní občanského sdružení Polana 2013. Mimo letní prázdniny budeme pořádat různé kulturní akce, které nám snad pomohou získat nějaké prostředky na údržbu a opravy tábora.

„Tábor Polana by se měl stát kulturním centrem Velké Moravy a přilehlého vesmíru,“ to je naše heslo, takové jsou naše nemalé ambice. Nápadů máme celou řadu. V táboře je torzo kdysi nádherného amfiteátru. V něm se snad jednou zase budou konat malé divadelní a hudební festivaly a provozovat letní kino.

Nejdříve však potřebujeme dobudovat dostatečné zázemí. Čeká nás ještě velice mnoho práce.

Inspirací nám budiž mimo jiné i škola přírodního stavitelství, která se pravidelně koná v nedaleké osadě Štefanová, která je jednou z kopaničářských osad Vrbovců, podobně jako osada Šance. Do této osady již několik let jezdí lidé z celé České republiky i ze Slovenska za Petrem Skořepou. Petr zde pořádá semináře, na kterých ukazuje, jak využít polozapomenuté staré techniky stavění z hlíny, kamene, slámy a dřeva, aby stavby odpovídaly moderním nárokům jak po stránce kvality bydlení, tak po stránce požadavků na energetickou spotřebu.

Hledat cesty mezi starým a novým. Hledat způsoby, jak oživit místní ekonomiku, protože dovážet vše z Číny je dlouhodobě neudržitelné. To je jasné každému, kdo má trochu selského rozumu, kromě těch, pro které je důležitější zisk z globálního obchodu. Zapojit se do místní ekonomiky, pomáhat místnímu rozvoji, hledat cesty k regionální soběstačnosti. To jsou velké výzvy pro budoucnost. Ať žije a vzkvétá Polana, která má Šanci!

Autorem tohoto článku je Ing. Petr Bolf, od léta osadník nejvýchodnějšího cípu Hornácka.

Dokážeme Polaně znovu vdechnout život a proměnit ji v místo šťastných setkání a přátelství, jakým byla dřív? Tak jsme se sami sebe ptali 17. listopadu v nádražní hale veselského nádraží, kdy jsme zakládali občanské sdružení Polana 2013. Dnes už víme, že ano.

Horňácko před více než čtyřiceti lety

Fotografie Josefa Imricha zdobí se svolením jeho syna a taktéž významného fotografa Ing. Zdeňka Imricha náš časopis již více než rok. Není proto divu, že se i v tomto čísle vypravíme s fotoaparátem na jeho milované Horňácko. „*Tatínkovy fotografie jsou mi blízké nejen tím, že jsou jeho a že jsou většinou z mého rodného kraje, ale i proto, že jsou blízké mému vnímání světa, lidí a krajiny,*“ řekl před několika lety na výstavě otcových snímků ve Velké nad Veličkou Zdeněk Imrich. Jeho otec se narodil před jednaosmdesáti lety – 8. srpna 1932 v Prušánkách na Hodonínsku, zemřel 16. listopadu 1993 ve Veselí nad Moravou. Po vystudování Střední průmyslové školy textilní v Prostějově pracoval ve Slezanu ve Veselí nad Moravou. Už v této době se stává dopisovatelem Mladé fronty, Rovnosti a Slovácka, kde později působil jako redaktor. Na počátku šedesátých let založil v Hodoníně spolu s dalšími přáteli – fotografy Antonínem Pánkem, Jaromírem Dostálem, Janem Herzánem a Antonínem Večeřou fotografickou skupinu IMPULS, se kterou vystavoval v tuzemsku i v zahraničí. Protože byl novinář, žánrově mu byla nejbližší fotografická reportáž. Významnou částí jeho tvorby byly ale i portréty a krajina. Za své fotografie získal Josef Imrich nespočet ocenění a uznání z našich vrcholných i mezinárodních výstav a soutěží. Práci novináře v redakci Slovácka však musel opustit z politických důvodů v roce 1971. Koupil starou chalupu na Kopánkách v Javorníku, která se stala místem setkávání s přáteli, se sousedy i starousedlíky a novou práci si našel v propagačním oddělení velické Kordárny, kde byl jeho spolupracovníkem muzikant a vypravěč Vašek Mlýnek, jehož portrét určitě poznáte.

(et)

objektivem fotografa Josefa Imricha

Králíkář

Vladimír Pavel Salčák

Vy ste neznali stařečka Všetulového? Tož to si o nich nechajte povídat! Byli to ľudvek velice múdry a z celj dědiny snád přečetli najvč knížek. A nebyly to knížky ledajaké. Čítávali o šeckém možném, ale najvč jich bavilo čist o zvířatoch, keré měli velice rád. Kdysi pěstovali pošťáky holuby, ale s tyma velikú dŕu do světa neudělali. Chlapé si jich na Lapači furt dobírali, že jim mosijú stříhat každú druhú sobotu pazúry a ze závodů že chodijú pěšky Haláčovu uličku a že potom mají veliké plyskýře na paprčách. Nic nepomohlo, že sa chválili, že mají potomky od jakýchsi henčesů a aj po Hulckových holuboch. Jednoducho, jedného krásného dňa holubů pozabijali a pořídili si králíků.

Jednú sem šel k Belžíkom pro nože na zelé, a idá kolem Všetulového, povídám si:

„Zastavíš sa, Jurko, šak né na dlúho, enom na chvíľku.“

Stařeček bývali sám. Před párči rokama dostali stařenka suchú nemoc a Pán Bůh si jich povolal k sobě. Bár stařečkovi nadbíhala Běta Pavkova, vdova po Jurovi, co ho zabil v lesi strom, stařeček odolali a ostali sám. Tož, abych nechodil kolem dokolečka, mosím povědět, že sem měl stařečka rád, a kdyby neměli o tych padesát roků věc jak já, tož bych řekl, že bysme byli aj kamarádi.

Byl sem už kúsek od jejich, ale mosel sem zabrzdit, protože v ten moment sa vykotúlali z vedlejšího stavení súseda Žůřčena. Viděl sem také přes plot, jak akorát vyšli ze dveří od síně aj stařeček. Počkal sem, co bude a vyplatilo sa ně to.

Stařeček vyšli pod okap a mně nic, tobě nic, z břucha jím naráz vyletěl pozdrav ze včerajší fazulové polévky. Stařeček sa teho aj sám trochu lekli, a aby to nejak zamaskovali, enom tak pro sebe, jak měli dycky ve zvyku, ale načisto nahlas povídají:

„Dobré ráno!“ mysla si, že nikde není živáčka.

„Dobré, dobré! Jak sas vyspal, Jane?“ volali z tratuáru před barákem na stařečka Žůřčena.

Znal sem stařečka a jak dybich jich slyšel, co si v duchu povídají. Nebylo to moc nepodobné nečemu takovému, jak ...

„Enom jed, at' sa nezaplančeš do postraňkú a neosereš váhy, čavo jedna švirgata. S tebú mám akorát tak chuť sa vybavovat, čarodejnico!“

„Ále, mám ti to říct, nebo sa bez teho mineš?“ povídají nahlas.

Ani nečekali na odpověď a vlézli zpátky do baráku a zamířili na mlátevňu pro trochu sena a řepy pro králíky. Neměli Žůřčenu v oblibě, protože kdysi o nich roznášali po dědině, že prdli v nedělu odpoledňa na požehnání v kostele tak silno a šťavnato, že sa Žůřčeně spustila z nosa krév, jak si teho dinstu šlukli.

Králíci byli velikú láskú stařečka Všetulového. U nich dycky našli jakú's takú's životní rovnováhu, a byli aj velice dobrú obranú proti nekerým, né akorát pěkným proslovom nebožky stařenky, keré občas moseli za jejich života chtá nechťa vyslechnút.

Šel sem za něma na mlátevňu, pomohl jim donést v koši krmení a při tem sem sa, jak už kolikrát, dověděl bár jakú múdrosť.

„Nebudeš ně to, Jurko, věřit, ale ti králíci mají kolikrát o moc věcí rozum než my ľudé,“ filozofovali stařeček.

„Mně to možeš věřit,“ řečnoli, *„nebo já to mám mockrát vyskušané. Totkaj sem došel z hospody a to už bylo málo hodin. Byla bodaj jedna, nanajvš štvrt na dvě, šak na tem snád tolik nezáleží. Akorát sa tam trefila taková fajnová společnost, že sa nám moc nechtělo ani jít dom. Tomáš Baďurú kdesi splášil nějaké peníze, keré tá jeho Běta neměla zaevidované. Bár je žgrglý až na hůru, měl z teho taková radost, že platil celj hospodě. Enom nevím, proč potom bečal? Esli to bylo z téj gořalky, nebo proto, že šeko propil, nevím. Ale to byla jeho věc, né?“* optali sa.

Na odpověď nečekali a řečnoli dál.

„Dojda dom, mosel sem jít za králíkama, nebo sem cítil, že sem chyboval. Po paměti sem došel ke králíkárně a hned sem tým ušáčkou začal dělat protialkoholickú přednášku. Nevím, esli sa mně to enom zdálo, šak víš, že je v noci tma a není kór moc vidět, ale ten strakoš z Kopčan, co byl v Ostrohu na výstavě třetí, ten ti začal bečat. Takové slze jak hrachy mu tékly z očí, to sem teda ještě neviděl. Věřil bys temu?“ optali sa, ale na odpověď nečekali.

Tož jak vám povídám, po fotbáli byli králíci druhá největší stařečkova radost. Králíkářňu měli novučkú, z borového dřeva. Stolař Šišpera sa vytahl. Šak zadarmo to nebylo a stařeček sa při spomínce na platění ani trochu neusmívali.

„Nech, šak aj ty boží hovádka sa chcú mět na světě dobře a pěkně bývat,“ omlůvali vysoký účet stolářův.

Králíků měli pěkně zesortirovaných a každý kamrlík měli aj barvičkama popsany, aby věděli co a jak. Stejně to ale dělali enom pro svět, protože svojích miláčků měli přečetných do kolikátého kolena.

Ve vrchním štoku měli samicu. Tú měli označenú velikýma červenýma písmenama ČSM - čistokrevná samica mladá.

Hned vedlé samice byl samec a ten byl označený STB - samec tetovaný bílý.

Další kamrlík měli označený SNB - samice nenahóněná bílá.

Druhá řada byla vyvedená modrýma písmenama. A hned první kamrlík byl označený písmenama ČSSD - čistokrevná sorta strýčka Dobříckého.

Súsedem tohoto kamrlíka byl další, plný mladých králíčků. Nésł značku ODS - od Daňkové samice.

Nápisem KSČ byl označený kamrlík hned vedlé - králíci sívı čistokrevní.

A už nám zbývá enom spodní řada. Tady zas byly písmena bílé, protože stařeček byli vlasťenec a do trikolóry už chyběla enom bílá. Ty najsilnější kalibre měli nechát až na konec. Byl to úsek zahraniční, jak pyšno říkali.

V oddělení KGB - byli králíci grošovani belgičáci.

Na prostředku králíkárně věvodil kumbálek HZDS - hnědý z Dunajské Stredy. Byl to samec, na kerém si stařeček velice zakládali, protože na výstavě ve Bzenci byl hned na druhém místě. Podlevá nich to byl ale stejně švindl, protože vyhrál samec, kerý sa to řemeslo bude moset ještě nějaký čas učít. Byl ale předsedův, tož to ani ináč dopadnúť nemohlo. Tak to aspoň stařeček šeckým vykládali. Toto mezinárodní společenství uzavíral kamrlík, kerý měl tú největší a v celém světě najvč uznávanú působnosť.

Nésł název OSN - ostatní samice nenahóněná.

„Tož tak děti a pěkně zvesela žerte. Nechajte si šmakovat. At' sa ně spraví trochu nálada. Špatně sem cosi dneskaj stával,“ mazlili sa aspoň slovečkem s ušákama, kerí si už mezitým dopřávali bohatú snídani.

„Pod' do izby, neco ti mosím ukázat, co sem našel včera na hůře na patrách,“ zvali ňa.

„Ale enom na chvíľu, mosím jít k Belžíkom pro nože, budeme strúhat odpoledňa zelé.“

Na dvoře stála Maruška Studénkova a za ruku držala usopleného bratříčka. Pěkně pozdravila a povídá:

„Stařečku, naši stařenka vás nechajú velice pozdravovat a mám sa vás optat, esli byste nám dnes odpoledňa nebo zitra k večeru nenahónili dvě samice - belgičáky. Jak prý vám to bude pasovat!“

Dali sme sa ze stařečkem do takového smíchu, že sa stařeček až zakuckali. Maruška pohlédala z jednoho na druhého a nebyla z teho ani trochu chytrá. Bodaj by byla. Chodila teprvá do druhé třídy a o tem hónění sa ještě neučili.

Až stařečka přešel trochu smích, tož velice múdro zařečnoli:

„Myslel sem si, že dneskaj to bude deň blbec, ale už sa ně nálada trochu spravila. Maruško, vyříd' teda vašej stařence, že jich také převelice pozdravuju. Vyříd' jím, že já už na tú práci dávno nestačím, že už mám roky. Ale mám na to výstavního samca až z dalekéj ciziny. Pocházá z Dunajské Stredy. Ten tú fajnovú prácu udělá za mňa na sto osum procent.“

Věc, než sto osum procent totiž stařeček neuznávali!

„Můžete jich odpoledňa donést!“

Co našli stařeček na patrách, to sem sa už nedověděl. Odešel sem s Maruškú a malým Jurkú, protože sa stařeček zasěj dali tak smít, že s něma nebyla žádná řeč.

Aby se dostal do tempa, jezdí před závody na Antoníněk

Mladý Ostrožan Honza Lekeš letos najel přes 10 000 kilometrů

Jako většina Ostrožanů hrál Jan Lekeš do osmnácti závodně hokej. Potom mu učarovalo kolo – přesněji horské kolo. Čtyřiatvacetiletý chlapík jezdí většinou horské cyklo maratony a překvapivě není organizovaný

Jan Lekeš při závodech

v žádném cyklistickém klubu. „Není to žádná výhoda závodit za nějaký klub, jezdím sám za sebe. V létě trénuji sólo a přes zimu se přidám ke klukům z nějakého oddílu. Když je chladno, tak to přece jenom ve skupině lepší utíká,“ vysvětlil.

Letošní sezonu si může mladý Ostrožan odfajfnout. Jaká byla? „Jel jsem celkem sedmáct závodů a naježdil 11 234 kilometrů. Těch umístění na bedně moc nebylo, ale ve své kategorii končím obvykle v první desíce,“ bilancuje Honza Lekeš zbytečně skromně nedávno skončenou sezonu. Posuďte sami. Rožnovský krpál, třetí místo v absolutním pořadí, druhý ve své kategorii.

Karpatský pedál, druhý v kategorii družstev. Valašská padesátka, osmé místo v kategorii. Hradní okruh, čtvrtý v absolutním pořadí. To jsou nejlepší výsledky Jana Lekeše, který se momentálně připravuje na další sezonu. „Od října do konce roku trénuji zhruba dvakrát, třikrát týdně, ale zařazuji k tomu turistiku, běh, běžky, posilovnu nebo plavání. Během

Jan Lekeš po závodě

zimy jezdím nejčastěji po cyklostezkách, kolem Moravy nebo v lesích kolem Bzence. Jsou sjezdové téměř celý rok. Ale od jara Chříby, Bílé Karpaty a nebo na Antoníněk. To je kopec, který mám nejbližší a jezdím ho pravidelně vždycky den před závodem na rozjetí, abych se dostal do tempa,“ přibližuje svůj tréninkový plán amatérský cyklista.

Stanislav Dufka

Hlucké mažoretky třetí v Evropě!

Znáte hlucké dívky, které si říkají Mazlíci a Minimizlíci? Typoval bych, že někteří je určité znáte, jsou to mažoretky, které sbírají jeden úspěch za druhým. Ten zatím poslední je pořádně velký, protože jej vybojovaly na mistrovství Evropy v Norsku. Mazlíci (navzdory názvu jsou to krásné dospívající slečny) soutěžili poprvé v těžší kategorii Senior a získali ve velmi silné konkurenci v disciplíně „exhibition cors“ vynikající 3. místo. Minimizlíci (mladší dívky) vystoupili v disciplíně „parade corp“ a odvezli si stejně výborné umístění.

Tolik fakta, jenže co se za nimi skrývá? Dobře vím, že mnoho a mnoho hodin tréninků, léta cvičení a tím pádem také odříkání. Proto jsem se také zeptal jedné ze starších dívek, Míši Jančové, co pro ni a její kamarádky takový úspěch znamená.

„Nedá se to popsat, měly jsme obrovskou radost. Letošní Evropa byla výjimečná už místem konání, kdo se touží podívat do severských zemí, pochopí. Podívali jsme se do dějiště zimní olympiády, byli jsme ubytováni v horské vesničce, byl to splněný sen. A to, že jsme se umístily na nádherném třetím místě, je už „jenom“ třešnička na dortu, byť pro nás opravdu důležitá!“ říkala Míša, která si při popisu tohoto úspěchu „vzala“ na pomoc příměr s maminkou, která čeká narození miminka.

„Devět měsíců čekáte na své štěstí, devět měsíců se připravujete, a když to přijde, nevíte, jak vysoko vyskočit, abyste vyjádřili, kolik radosti ve vás je. My jsme dřeły celý rok na to, abychom nakonec seděly napjaté před vyhlášením a potom skákaly radostí.“

Popřejme Hlučankám všechno dobré, svou ohromnou snahou a úspěchy motivují mnoho menších holčiček, které by rády chtěly být jednou stejně jako jejich starší vzory. A na úplný konec zaznamenejme také sympatickou vstřícnost všech hluckých zastupitelů, kteří souhlasili s tím, že Hluk přispěl 70 tisíci korunami na cestu mažoretek do Norska. Jsou to peníze, které se nepochybně vyplatily.

RB

Hlucké mažoretky v Norsku

Fantastický úspěch Veličanky

„Jsem hrdá na to, že pocházím z Velké nad Veličkou,“ říká juniorská mistryně světa

Třikrát sláva a klobouk dolů před mladou, osmnáctiletou slečnou z Velké nad Veličkou Jitkou Peškovou! Tato dívka totiž získala letos v peruánské Limě titul juniorské mistryně světa ve střelbě na skeet. Fantastický úspěch!

Však také, když starosta Velké Jiří Pšurný Jitku přijal po jejím úspěchu na radnici, pronesl mimo jiné tato slova. „Musím říci, že za téměř 23 let, co jsem ve funkci starosty, jsem nezažil takovou událost, abych zde přivítal světovou šampionku - občanku naší obce, a podle mých informací něco takového nezažil ani žádný z mých předchůdců. Milá Jitko, máš náš hluboký obdiv a úctu,“ pronesl starosta. Následně předal Jitce dar zastupitelstva ve výši 50 tisíc korun a ještě jednou složil skvělé sportovkyni kompliment. „Velice nás těší, že máme takovou šikovnou děvčinu.“

„Je mně ctí, že můžu takto naši obec reprezentovat. Jsem hrdá na to, že můžu být občankou Velké nad Veličkou,“ odvětila dívka, kterou jsem o několik dnů později kontaktoval přes internet. Chtěl jsem od ní „vyzvědět“ další informace, a především jsem byl zvědavý, jaká vlastně je Jitka Pešková.

Jaká tedy? Když jsme si psali, já se ptal a ona odpovídala, cítil jsem z odpovědí, že jde o skromnou dívku s pozitivním a optimistickým přístupem k životu, plnou nadšení a radosti ze života, která má spoustu plánů i koníčků. „Už od malička hraji na cimbál v cimbálové muzice, hraji také na klavír, před střelbou jsem chodila do všech tanečních

kroužků - od školky do folklorního souboru, aerobiku i dalších. Také se zajímám o výtvarné umění, kterému bych se chtěla věnovat, takže na škole navštěvuji výtvarný kroužek,“ psala mi a několikrát se zmínila také o svém otci. „Taťka pro mě obětuje strašně moc času, kvůli všem tréninkům a mnohému dalšímu. Je to můj trenér doma, rádce, manažer.“

Život Jitky se skládá především z tréninků a cestování mezi Velkou, Strážnicí, Hodonínem a Brnem. Studuje totiž strážnické gymnázium, o víkendech trénuje u svého prvního trenéra Jana Tomečka a přes týden jezdí trénovat do Komety Brno za hlavním trenérem Břetislavem Dolečkem. Mimochodem, pan Tomeček byl první, kdo ji v třinácti letech vybídl k tomu, aby zkusila právě střelbu. „Od začátku mi střelba šla a navíc mě velmi bavila,“ vzpomíná Jitka.

Během pěti let dosáhla několika úspěchů, nejen, že je juniorskou mistryní světa, má například dva tituly české mistryně a také třetí a páté místo z Mistrovství Evropy a třetí místo z letošního ročníku v soutěži družstev. Teď už se připravuje na další sezonu, v zimě chce makat především na kondici, tedy běhat, cvičit, posilovat. „Do další sezony se chci opravdu pořádně připravit, dávám si na zimní přípravě záležet, chtěla bych získat třetí titul mistryně České republiky, bojovat na mezinárodních závodech a nejlépe obhájit i titul mistryně světa,“ psala Jitka dál a u posledního slova připsala usměvavý smajlík.

Jitka Pešková

Zdálo se mi, že tento smajlík dobře vyjadřuje její pohodovou povahu i pozitivní přístup k životu. Proto dávám nakonec i větu, kterou jsem našel v jejích „vzkazech“ na internetu pro své kamarády: „Úsměv od srdce a víra je mnohem silnější než cokoliv jiného.“ **RB**

Co je střelba na skeet?

Skeet je sportovní střelecká disciplína zaměřená na přesnost. Cílem střelby je zasahovat letící terče ze snadno tříštivých materiálů (tzv. asfaltové holuby) o průměru 110 mm a tloušťce 25 mm. V rámci střelecké položky (25 terčů) střelec postupně zaujme 8 střeleckých pozic, ze kterých plní různé úkoly z pohledu časování terčů (jednotlivé terče a dvojterče) a směrového pořadí vrhaných terčů.

Lhota vyměnila trenéra

Složité situace stála před fotbalovým výborem v Ostrožské Lhotě po šestém pod-

zimním kole. Předposlední místo v tabulce I. B třídy, jediná výhra a naděje na zlepšení v nedohlednu. Mizerná tréninková bilance hráčů žádné zlepšení ani neslibovala. Odvolat v takové situaci místního patriota a trenéra Josefa Dominika, který byl u největších úspěchů lhotského fotbalu? Tajná volba rozhodla, že novým koučem Lhoty se stal Jan Šimčík, který před nedávnem vedl místní dorostence a muže trénuje vůbec poprvé ve své kariéře.

„Několik místních kluků jsem trénoval v dorostu. Nějaký čas jsem z nejrůznějších důvodů na fotbal zanevřel, ale díky nim jsem se vrátil zpátky. Myslím si, že fotbal ve Lhotě má perspektivu. Momentálně táhneme za

jeden provaz. Je tady výbor, který něco chce a mladí hráči dostali znovu chuť do trénování. Zatím jsem jich měl na tréninku nejmenší dvanáct,“ uvedl Jan Šimčík.

V době našeho rozhovoru byla Lhota v tabulce na posledním místě. Má skutečně kádr na to, aby se v nejnižší krajské soutěži zachránil? „Mužstvo má obrovskou perspektivu, všechno jsou to mladí kluci, kteří můžou hrát pět let krásný fotbal. Jediné, co jim chybí je disciplína, disciplína, disciplína. Nechávej se zbytečně vylučovat, to tady všichni vidí. Můj názor je, že hráči na I.B třídu mají. Důležitá bude dobrá zimní příprava,“ myslí si čtyřicetiletý kouč.

Text a foto: Stanislav Dufka

Kde se vlastně bere takové procesí krojovaných?

Vracíme se k letošní Dožínkové děkovné pouti na Antonínku

Nádhera! To si určitě řeknou mnozí nás, kteří vidí procesí plné krojovaných při Děkovné dožínkové pouti. Proto jsme se v našem časopisu zajímali o to, kde se toto procesí vlastně bere, do jaké míry přicházejí lidé náhodně a jak moc je třeba se na účasti v kroji domlouvat. Povíдали jsme si o tom s paní Marií Špirudovou, která je předsedkyní Matice svatoantonínské. Právě tato matice se snaží, aby poutě na Antonínku bývaly co nejhezčí.

„Pokud jde o krojované, mnozí už přicházejí sami od sebe, protože ví, že právě na tuto pouť chodí krojovaní, navíc i my sami na různých místech upozorňujeme, že je dobré, když lidé přijdou v kroji,“ sdělila nám paní Špirudová.

Krojované procesí čeká cesta do kopce.

Procesí plné krojovaných tak vychází už z Blatnice pod Svatým Antonínkem, další krojovaní se připojují na Antonínku u studánky. Sem přicházejí přespolní, například poutníci z Ostrožské Lhoty, kteří jdou pěšky ze své vesnice i ze vzdálenějšího Antonínku. Všichni společně potom kráčí k polnímu oltáři, kde někteří krojovaní nosí dary – kdo je ponese a co ponese, to je v „režii“ právě Matice svatoantonínské.

„Dary nesou lidé z těch vesnic a měst, kde máme členskou základnu. Celkem jde o 32 míst, a to jak blízkých k Antonínku, tak některých vzdálenějších, například z Vacenovic, Uherského Brodu Nivnice i dalších míst. Snažíme se, aby dary nesla celá rodina, od prarodičů po vnoučata,“ uvedla předsedkyně Matice s tím, že oslovují přímo i starosty – proto můžeme s dary vidět například starosty Ostrožské Lhoty, Ostrožské Nové Vsi, Hroznové Lhoty, Blatničky, Hrubé Vrbky či Vlčnova.

Nejdůležitější ze všeho je zřejmě to, zda krojovaní chodí na Anto-

Letos šli v procesí také členové řádu Sv. Huberta, s kterými vidíme kardinála Miloslava Vlka a vlevo Lhoťana Miroslava Pospíšila, který šel pěšky až z Velehradu.

nínek skutečně ze své vůle, nebo hraje velkou roli to, že nedokáží prosbu o účast odmítnout. Předsedkyně Matice paní Špirudová je přesvědčena, že všichni přicházejí rádi a dobrovolně.

„Nikdo nikoho nepřemlouvá, nic za to krojovaní nedostávají. Chceme také, aby dary přinášeli lidé věřící, kteří ví, co se u oltáře děje, ne například ti folkloristé, kteří mají vztah pouze ke kroji, ne k Bohu,“ říká paní Špirudová, které jsme se nakonec zeptali, jak ona vnímá celou Dožínkovou děkovnou pouť. „Osobně myslím, že krojových poutníků stále přibývá, a to i ze vzdálenějších částí republiky. Věřím, že lidé, kteří se různými způsoby podílejí na úspěchu pouti, to dělají k oslavě Boží. Mám z toho všeho radost, proto mě také naplňuje práce předsedkyně Matice svatoantonínské.“

Text a foto: RB

Krojované děti na letošní Dožínkové děkovné pouti

To byla jízda králů!

„Ty vole, to je nádhera,“ uklouzlo z úst řediteli Muzea Jana Amose Komenského v Uherském Brodě Pavlu Popelkovi, když jsme letos v létě pozorovali houf jezdců Jízdy králů ve Skoronicích u Kyjova. Stál vedle mě, a kdyby nevyslovil onu větu, určitě by vyklouzla z úst mně - měl jsem ji totiž na jazyku.

To, co jsme viděli, byla jedná velká krása, oslava koně, kroje, krajiny, člověka i tradice! Družina jízdy králů uháněla po poli tak volně a svobodně, že bych dal všechno za to, aby se vůbec nezastavila.

Je to fantazie, když se jezdci s koňmi můžou volně pohybovat a místní lidé (barák od baráku) natěšeně čekají na to, až vyvolávači z družiny zastaví před jejich domem a zvolají něco, co je většinou pro obyvatele toho domu poctou a poděkováním - třeba za to, že vychovali děti, obětavě pomáhají

v obci nebo činí cokoliv dalšího užitečného. A vůbec přitom nevadilo, že při této tradici kašlou ve Skoronicích na turisty, takže na pití bylo nutné stát frontu v malé hospůdce, protože nikde jinde nebylo nic k sehnání. Vždyť turisté tady vlastně nejsou vůbec potřeba.

Ano, jistě, každá jízda králů má své kouzlo, v Hluku, ve Vlčnově, v Kunovicích i tady ve Skoronicích. Právě tady ve slováckých Skoronicích jsem si ale uvědomil více než jindy, co je na této tradici, stejně jako na jiných tradi-

Přivítání Hlučanů ve Skoronicích

cích, nejdůležitější v našem supermoderním věku 21. století.

Nejdůležitější je, aby ty které tradice byly co nejvíce propojeny s místními lidmi a celou dědinou, aby těmto lidem (absolutně ze všeho nejvíce právě jim!) přinášely radost a potěšení, jen tak je možné, aby tradice měly stále ještě smysl a přinášely lidem hlubší prožitek - a to zejména v dnešní době, kdy se zdá, že fotky jsou pro nás důležitější, než podstata všelijakých tradic.

Těšme se tedy na rok 2014, kdy budeme moci navštívit opět po čase všechny tři jízdy králů v jednom roce, hluckou, vlčnovskou a kunovskou. Ta hlucká se jede v rámci Dolňáckých slavností, které budou od 3. do 6. července 2014.

Pokud jde o tu hluckou, nepochybuji, že se vydaří. Hlučané se velmi pečlivě připravují, což bylo znát i z toho, že několik Hlučanů, kteří mají jízdu králů velmi rádi, navštívilo Skoronice a přispěli k tamní výborné náladě celé jízdy králů. Však jim za návštěvu a zájem byli Skoroňané vděční.

Tedy - ať žije rok 2014! Hýlom, hálom!

Text a foto: RB

Letošní Jízda králů ve Skoronicích

Hody ve Vrbce

Na těchto dvou fotografiích Stanislava Srubjana z Malé Vrbky vidíte krojované z letošních hodů v Malé Vrbce a Hrubé Vrbce. Vlevo jsou dívky a kluci ročníku 1995, kteří letos pořádali hody v Hrubé Vrbce, vpravo vidíte krojované po mši svaté.

Zpravodaj Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Představení výsledků vzdělávacího projektu •

Další podpořené projekty z Leaderu •

Představení výsledků projektu spolupráce •

Členové Místní akční skupiny Hornácko a Ostrožsko

Představení dalších úspěšně dokončených projektu přes PRV ČR 2007-2013, osa IV.1.2. Realizace místní rozvojové strategie MAS Hornácko a Ostrožsko. Přes program Leader se nám podařilo na našem území podpořit zemědělce, drobného živnostníka, podnikatele v cestovním ruchu i obnovu neméně důležité místní kulturní památky.

Dašiki, s. r. o , Veselí nad Moravou: Modernizace strojního vybavení

Nákup čelního hydraulického nakladače s víceúčelovou lopatou a kleštěmi na balíky.

Firma Dašiki, s.r.o., hospodaří na 83,59 ha TTP v ekologickém režimu. Zabývá se chovem skotu, ovcí, koz, koní a údržbou krajiny v CHKO. Firma hospodaří na farmě v Javorníku nad Veličkou a ve Veselí nad Moravou. V předchozích letech byla k manipulaci s krmivem využívána převážně lidská síla, čímž docházelo k značným ztrátám a snížení kvality z důvodů velké časové prodlevy mezi výrobou a uskladněním. Seno a senáž nemohly být z tohoto důvodu prodávány s certifikátem BIO. Sklizeň sena i slámy byla časově i fyzicky velmi náročná. Pořízení čelního nakladače bude pro naši firmu inovací a dojde k zrychlení a k zefektivnění prací spojených s výrobou sena a senáže. Dojde k úspoře paliv a snížení emisí. Uspořený čas a lidská síla budou využity při zkvalitnění péče o zvířata na farmě. Firma se bude moci rozvíjet a díky tomu vytvářet i nové pracovní příležitosti.

CELKOVÉ VÝDAJE: 350 900 Kč, dotace 116 000 Kč, vlastní zdroje 234 900 Kč.

Římskokatolická farnost Ostrožská Lhota: kostel sv. Jakuba, Ostrožská Lhota - sanace vlhkého zdiva spodní stavby

Cílem projektu je sanace vlhkého zdiva kostela sv. Jakuba v Ostrožské Lhotě a navazuje na první ukončenou etapu, ve které se realizovala vzduchová dutina vně zdiva obvodových zdí. V r. 2009 bylo provedeno odstranění starých narušených vnějších omítek do výše cca 2,6 m nad terénem. Zdivo podle doporučení projektantky bylo ponecháno 3 roky k proschnutí. V současné době je nutné provést sanační omítky. Rekonstrukce řeší likvidaci plísní, které se jinak mohou šířit i do okolního prostředí.

CELKOVÉ VÝDAJE: 514 189 Kč, dotace 257 094 Kč, vlastní zdroje 257 095 Kč.

SKI-MORAVIA s.r.o.: Rozšíření osvětlení sjezdovky ve SKI areálu Nová Lhota

Projekt „Rozšíření osvětlení sjezdovky ve SKI areálu Nová Lhota“ byl zaměřen na doplnění chybějícího vybavení areálu. Na sjezdovku bylo instalováno 5 stožárů, na každý byly umístěny 2 světlomety.

Realizace projektu má za cíl nabídnout uživatelům rozšířené služby o večerní lyžování a přilákat tak větší množství návštěvníků do oblasti Hornácka.

CELKOVÉ VÝDAJE: 377 179 Kč, dotace 188 589 Kč, vlastní zdroje 188 590 Kč.

Jan Očenášek, Uherský Ostroh: Nákup dodávkového automobilu za účelem rozvozu zboží ke koncovým zákazníkům.

Podnikatel používal k rozvozu zboží 10 let starý automobil, náklady na jeho údržbu a provoz každoročně rostly. Z důvodu časté poruchovosti a následné odstávce podnikatel přicházel o zisk a měl obavy, že časem přijde i o zákazníky. Proto se rozhodl investovat do nákupu nového dodávkového automobilu s výhlídkou zajištění bezproblémového rozvozu a zvýšení konkurenceschopnosti a spolehlivosti při pravidelném zavážení zboží ke koncovým zákazníkům.

CELKOVÉ VÝDAJE: 484 000 Kč, dotace 180 000 Kč, vlastní zdroje 304 000 Kč.

Představení výstupů vzdělávacího projektu „Společně pro vzdělávání občanů“

Cílem projektu bylo vytvořit ve venkovském regionu Ostrozsko, Hornácka a Veselska ve spolupráci s odborníky vlastní vzdělávací moduly se zaměřením na další individuální vzdělávání občanů.

Vzdělávací moduly na Dobrovolnictví, Vztah k regionu a Vztah k informačním a komunikačním technologiím jsou zaměřeny na širokou veřejnost a mají za cíl zvýšit motivaci a posílit aktivní postoj jednotlivců na venkově k dalšímu vzdělávání, tzv. celoživotnímu učení.

Výstupy projektu:

- 1) **Sylabus** - přehled, výtah z přednášek, jakýsi „slabikář“ k jednotlivým tématům. Sylabus má za úkol pomoci orientovat se v problematice.
- 2) **Skripta** – studijní materiál
- 3) **Semináře**, přednášky, workshopy
- 4) **Videospoty** ke vzdělávacím modulům na webu www.leader.ostrozsko.cz
- 5) **On-line výukový program** – zdarma pro zájemce o další vzdělávání

Rekonstrukce lidových krojů z období 1890 a 1930 - 2 páry z Ostrozska, 2 páry z Veselska, 2 páry z Hornácka

Představení obsahu modulu „Vztah k regionu“:

Vzdělávací modul je primárně zaměřen na lidové kroje, historii, údržbu, tradice. Přichází období, kdy se znovu začínají pořizovat kroje všedního a pracovního charakteru, které lidé rádi uplatňují o masopustu, Velikonocích, letnicích, hodech, dožínkách, vinobraní, při folklorních vystoupeních. Kroj plnil a stále plní důležitou znakovou funkci, dodnes bychom z něj měli vyčíst, kdo je nositelem, tedy jakými znaky se prokazuje. Kroj prozrazoval věkovou kategorii, ale i sociální postavení nositele. V minulosti jsme mohli z oděvu vyčíst, kdo patřil k bohatší sociální vrstvě. Jeho kroj byl více zdobný a honosnější. Kroj vyjadřoval i znak stavu, tedy zda je člověk svobodný, ženatý nebo vdovec. Ke kompletní úpravě kroje patří rovněž specificky upravená a pokrytá hlava a obutí. Krojové varianty a jejich uplatnění v minulosti a dnes.

Lidový oděv zůstává neodmyslitelným reprezentantem lidové kultury, který představuje výraz vztahu místních obyvatel k prostředí, v němž žijí.

Bohužel stále více práce krejčích a švadlen (kteří dnes již nejsou speciálně školeni pro krojovou výrobu a neznají staré technologické způsoby šití a zdobení lidového oděvu) se neobejde bez přímé spolupráce s odborníky v muzeích (konzultace, studium sbírkového fondu) a odborně připravenými metodickými materiály a monografiemi.

Rekonstrukce lidových krojů z období 1890 a 1930 můžete vidět v muzeu v Blatnici pod Svatým Antonínkem, na Panském dvoře ve Veselí nad Moravou nebo na obecním úřadě v Lipově.

Odkaz na on-line výukový modul: <http://www.leader.ostrozsko.cz/index.php/jine-projekty-mas/spolecne-vzdelavani-obcanu/vyukove-kurzy>.

Kontakty pro zájemce o vzdělávací semináře:

1. MAS Hornácko a Ostrozsko, e-mail: mikroregion@uhostroh.cz, telefon: +420 572 503 961

Projektový tým uznávaných odborníků na lidové kroje: Romana Habar-

tová, Olga Floriánová, Kristýna Petříčková, Jana Trachtulcová, Renata Galečková

Realizační tým odborníků na etnografii a lidové kroje

Představení obsahu modulu „Vztah k médiím a informačním technologiím“

Kurz počítačová a internetová gramotnost je sestaven tak, aby účastníkům kurzu poskytl základní informace v oblasti výpočetní techniky a internetu. Kurz je zaměřen na mírně pokročilé uživatele, ale je připraven tak, aby byl přínosem i pro uživatele začínající. Pro začínající uživatele bude hlavním přínosem obecný přehled v oblasti výpočetní techniky a internetu. Pokročilejším uživatelům kurz přinese přehled možností využití výpočetní techniky v širokém spektru činností. Kurz je sestaven vzhledem k současnému stavu v oblasti výpočetní techniky a internetu. Vývoj v této oblasti je velmi dynamický, a proto je kurz potřeba průběžně aktualizovat a doplňovat.

Vztah k informačním technologiím v Hluku

Velký důraz je kladen na získání znalostí týkajících se bezpečnostních zásad a přehledu možných bezpečnostních rizik při využívání internetu a nástrojů s internetem spojených. Kromě samostatného bloku týkajícího se bezpečnosti jsou zásady bezpečnosti a případné hrozby zmiňovány u každého konkrétního tématu, kde je toto vhodné uvádět

tak, aby absolventi kurzu byli schopni minimalizovat rizika spojená s budoucím využíváním internetu a jeho nástrojů. Kurz je rozdělen do čtyř tematických bloků. Každý tematický blok je rozdělen na tři části, kdy každá tato část trvá 45 minut. Během výkladu je upřednostňováno pochopení principů a zásad používání výpočetní techniky. Při výkladu tedy dochází ke zjednodušování a z pohledu odborníka místy k „nepřesnostem“, které jsou ovšem pro laika nepodstatné. Ke každému z tematických bloků je přiřazena prezentace, která obsahuje jak pomocnou osnovu pro lektora, tak informace a ukázky pro účastníky kurzu.

Odkaz na on-line výukový modul: <http://www.leader.ostrozsko.cz/index.php/jine-projekty-mas/spolecne-vzdelavani-obcanu/vyukove-kurzy>.

Kontakty pro zájemce o vzdělávací semináře:

1. MAS Horňácko a Ostrožsko,
e-mail: mikroregion@uhostroh.cz, telefon: +420 572 503 961

2. DAT s.r.o.,
e-mail: info@dat.cz, telefon: +420 572 554 789

Představení obsahu modulu „Dobrovolnictví“:

Život společnosti kolem nás se neustále zrychluje a zrychluje a nejde jenom o život společnosti okolo nás, ale i náš osobní život. O to více vystupují do popředí lidé, kteří se velmi trefně v českém jazyce označují slovem „dobrovolníci“ (dobrá vůle), kteří jsou schopni ze svého tolik nabytého a drahocenného času darovat cenné chvíle zdarma pro pomoc, podporu a radost druhého člověka, společnosti, okolí nebo životního prostředí.

Tematický materiál, chce představit dobrovolnickou službu, poukázat na otázky, které s ní souvisí a připravit případné zájemce z řad dobrovolníků nebo také organizace, kteří by se dobrovolnické službě rádi věnovali, na to, co je pro rozběhnutí a zapojení se do dobrovolnického programu důležité.

Dokázat být dobrovolníkem znamená být schopen postavit svůj život na jiných hodnotách než pouhopouhém účetním počítání typu „má dáti – dal“, ale otevřít své schopnosti, dovednosti, osobnostní charakteristiky a předpoklady jako dar pro druhého člověka, pro své okolí. Snad není příliš idealistické vyslovit už v úvodu tohoto materiálu jedno přání: Kdyby každý člověk dokázal darovat hodinu času týdně zdarma někomu jinému, komu jeho aktivita pomůže, svět by byl určitě jiný.

Kéž vám tento materiál pomůže vnímat dobrovolnickou službu jako důležitou součást života občanské společnosti a jako neodmyslitelnou součást života každého člověka směřující k jeho obohacení a osobnímu rozvoji.

Odkaz na on-line výukový modul: <http://www.leader.ostrozsko.cz/index.php/jine-projekty-mas/spolecne-vzdelavani-obcanu/vyukove-kurzy>.

Kontakty pro zájemce o vzdělávací semináře:

1. MAS Horňácko a Ostrožsko,
e-mail: mikroregion@uhostroh.cz, telefon: +420 572 503 961

2. MALTĚZSKÁ POMOC, o.p.s.,
e-mail: M.umlau@seznam.cz, telefon: +420 604 870 766

MEZINÁRODNÍ PROJEKT SPOLUPRÁCE

CHODNÍČKY ZA POZNÁNÍM SLOVENSKO-MORAVSKÉHO POHRANIČÍ

Mezinárodní projekt spolupráce byl zaměřen na rozvoj partnerství MAS Horňácko a Ostrožsko a MAS Kpaničiarského regionu, dvou příhraničních regionů, které realizovaly projekt, který byl zaměřen na rozvoj cestovního ruchu.

Výstupy projektu:

7 nových turistických naučných chodníků na území CHKO BÍLE KARPATY v Kopaničarském regionu:

- NCH Brezová pod Bradlom- Košariská,
- NCH Drviská- Turá Lúka, Myjava,
- NCH Brestovec- Stará Myjava- Poriadie- Topolecká,
- NCH Poriadie- Rudník,
- NCH Drgoňova- Durcovie dolina, Stará Turá,
- NCH Veľká Javorina, Lubina,
- NCH Žalostiná, Vrbovce- Chvojnica

Obnova poutní stezky z Ostrožské Lhoty ke studánce svatého Antonínka - tato poutní stezka začíná u víceúčelové nádrže Veselské Padělky, dále vede přes návrší Hájek k údolí zvanému Krasotice. Místní obyvatelé oblast znají pod názvem „Fialkové údolí“ nebo „Cvrčková lúka“. Dále se dostanete až k cíli a to ke kapli sv. Antonína Paduánského.

Venkovní expozice u Domu lidových tradic v Boršicích u Blatnice - bylo vytvořena venkovská expozice a nová tradiční akce pro prezentaci lidových tradic a venkovských hodnot. Památkový domek s venkovní expozicí se stal novým lákadlem pro turisty a návštěvníky v regionu.

Turisté nejen z Myjavy se mohou těšit každoročně na moštování, košt místních produktů, uzení a nebo i vaření povidel.

Propojení vzájemné spolupráce klubu turistů Myjavy a Ostrožské Lhoty – v rámci projektu se uskutečnily tři setkání turistů. Jelikož se sblížili lidé, kteří mají stejnou zálibu „pěší turistiku“, nebylo vůbec těžké společně si užít procházku po nových naučných chodnících a s úsměvem si i vzájemně poměřit fyzickou zdatnost. Turisté vytvořili společný seznam česko-slovenských turistických akcí, které se pravidelně konají v obou příhraničních regionech, tak aby se mohli nadále setkávat.

PLÁNOVANÉ AKCE LISTOPAD-PROSINEC 2013

UHERSKÝ OSTROH

www.uhostroh.cz

- 8.10.-29.12. Výstava obrazů Zdeňka Hudečka (galerie ve věži)
 1.11.-2.11. Zámecké bloudění / zámek 17.00-20.00 hodin
 13.11. Cestopis Na kole za polární září / taneční sál na zámku 17.30 hodin
 17.11. Světlo Orientu
 23.11. Ostrožská Pastelka
 1.12.-12.12.2014 Půjdem spolu do Betléma! Výstava betlémů / zámecká galerie
 6.12. Mikuláš / pořádá Ostrožan II na náměstí
 10.12. Koncert pro loutnu a soprán / koncertní sál
 15.12. Živý Betlém - Předvánoční těšení / zámek
 26.12. Vánoční koncert / chrám sv. Ondřeje

OSTROŽSKÁ NOVÁ VES

www.onves.cz

- 9.11. Módní přehlídka paní Zelené / Sportovní hala 15.00 a 19.30 hodin
 23.11.-24.11. Kateřinské slavnosti / divadlo BLIC
 30.11. Zpívání pod vánočním stromem / památkový domek - Denice
 29.12. Vánoční koncert s DH Boršičankou / kostel sv. Václava

BLATNICE POD SV. ANTONÍNEM

www.obecblatnice.cz

- 11.11. Žehnání mladých vín / Cech blatnických vinařů
 23.11.-24.11. Blatnické hody s právem a koštěm vína / Cech ml. blat. vinařů
 Hodová neděle - CM / restaurace Roháč v 18.00 hod.
 23.12. Zabijeme kapříka - rock párty / pořádá KK v Obecní hospodě.
 25.12. Vánoční koledování u jeslíček (pořádá farnost)
 31.12. Silvestrovský pochod blatnickými vinohrady / pořádá KK - 13.30 hod.

HLUK

www.mestohluk.cz

- 22.11. Poetická degustace / sklep na tvrzi - 19.00 hodin
 22.11. Koncert The Sweet / sportovní hala - 20.00 hodin
 28.11. Dětská karaoke / tvrz - 15.00 hodin
 1.12. Jarmark / rozsvícení vánočního stromku v 17.00 v parku u tvrze
 7.12. Mikulášský varhanní koncert / kostel sv. Vavřince - 18.00 hodin
 8.12. Mikulášské domky
 14.12. Koncert Petra Koláře / sportovní hala - 19.30 hodin
 15.12. Adventní koncert / kostel sv. Vavřince - 17.00 hodin
 21.12. Vánoční besídka s Majdou / sportovní hala - 15.30 hodin
 26.12. Živý betlém / park u tvrze

OSTROŽSKÁ LHOTA

www.ostrozskalhota.cz

- 23.11. Beseda u cimbálu (pořádá Slováký krúžek Háječek v sále obecního úřadu.)
 30.11. Čaj o páté (pořádá ČČK v sále OÚ)
 7.12. 15. výročí založení Mužského sboru (sál OÚ)
 15.12. Vánoční posezení s duchodci (sál OÚ)
 25.12. Vánoční koledování na Boží narození / pořádá Slováký krúžek Háječek v kostele sv. Jakuba st.
 26.12. Štěpánské koledování (pořádá Slováký krúžek Háječek v sále OÚ)
 28.12. Čaj o páté (pořádá ČČK v sále OÚ)

VESELÍ NAD MORAVOU

www.veseli-nad-moravou.cz

- 1.11. Krotitelé duchů / DDM - 17.00 hodin
 2.11. Dušičkový koncert / smuteční síň - 15.00 hodin
 7.11. Příroda národního parku Nanu (Peru) Vzdělávací a informační středisko Bílé Karpaty - 18.00 hodin
 9.11. Katharina Schmitt: SAM / kulturní dům - 19.00 hodin
 14.11. Dan Bárta - Ilustratosphere / KD - 19.00 hodin
 4.12. Romantické kytary Karla Fleischlingera
 11.12. Hrdý Budžez / kulturní dům - divadlo
 18.12. Betlém / divadlo - kulturní dům

BLATNÍČKA

www.obecblatnicka.cz

- 17.11. Žehnání vitráží oken / kostel Nanebevzetí Panny Marie

BORŠICE U BLATNICE

www.borsiceublatnice.cz

LIPOV

www.obecclipov.cz

- 9.11. Lipovjének / 40. výročí založení souboru - sokolovna - 18.00 hodin
 8.12. Lipovské koledování / sokolovna - 17.00 hodin

VELKÁ NAD VELIČKOU

www.obecvelka.cz

- 16.11. Přehlídka lidových vypravěčů / KD - 19.00 hodin

JAVORNÍK

www.javornik-ho.cz

- 8.11.-9.11. Martinské hody

LOUKA

www.obeclouka.cz

- 10.11. Svatohubertská mše / kostel Panny Marie Růžencové
 25.11. Adventní a vánoční dekorace / OÚ - 16.00 hodin
 1.12. Tajemství adventu - adventní koncert
 27.12.-28.12. Tenisový turnaj ve stolním tenise

NOVÁ LHOTA

www.obecnovalhota.cz

- 9.11. Beseda pro důchodce / kulturní dům - 15.00 hodin

HRUBÁ VRBKA

www.hrubavrbka.cz

- 1.11.-3.11. Hody

MALÁ VRBKA

www.malavrbka.cz

KUŽELOV

www.kuzelov.com

- 9.11.-10.11. Martinské hody

SUCHOV

www.suchov.cz

Fotografie z novoveských a ostrožských hodů

FOTO: Radek Bartoníček

FOTO: Lenka Fojtíková

FOTO: Lukáš Baroň

FOTO: Lenka Fojtíková

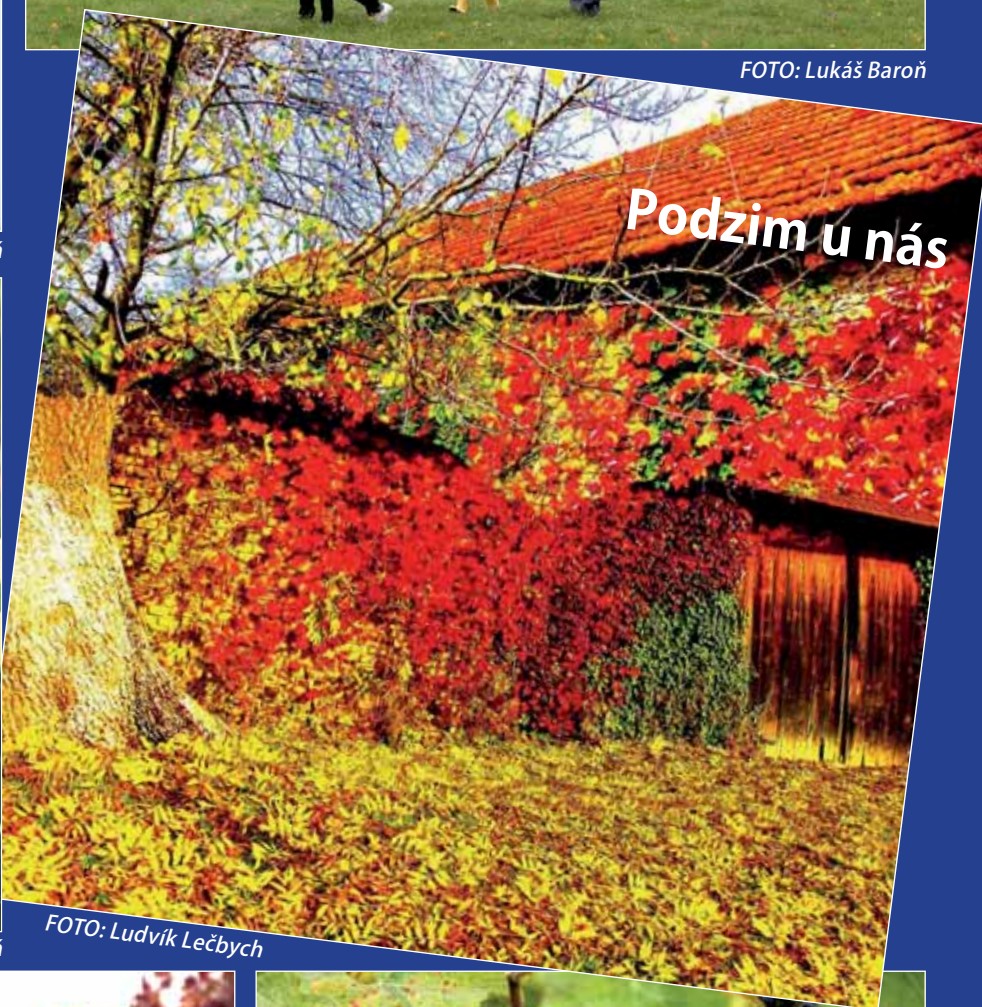

FOTO: Ludvík Lečbych

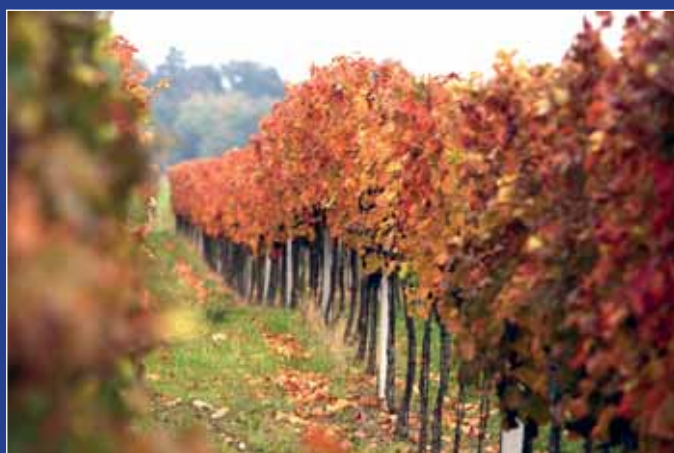

FOTO: Lenka Fojtíková

FOTO: Lenka Fojtíková